

วิถีสาน ช่าง

จินเขิน

เขียน

การออกแบบสื่อการเรียนการสอน

คำนำสำนักพิมพ์

แค่ไปรายการล่าท้าผีด้วยกันเพียงครั้งเดียว ชีวิตของสองไอ돌ชื่อดัง ก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เมื่อผีร้ายปริศนาตามติดพวกเขาออกมาจากกองถ่าย กวิน และซุน จึงต้องเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่ยากเกินกว่าจะอธิบายด้วยเหตุผล นั่นจึงทำให้พวกเขาต้องร่วมมือกันเพื่อหาทางเอาชีวิตรอด

วันนี้เราจะพาไปทำความรู้จักกับนักเขียนหน้าใหม่ที่ไม่ใหม่มาก (?) ถ้าใครเป็นแฟนนิยายวายแนวลึกลับ สยองขวัญ อาจจะพอคุ้นเคยกันมาบ้าง กับชื่อ จินเจิน และในนิยายเรื่องใหม่แกะกล่องนี้ เขาจะพาเราไปสัมผัสกับความโรแมนติคชวนยุบยิบหัวใจที่ผสมผสานกับความน่ากลัวของสิ่งลึกลับ มุกตลกขบขัน และประเด็นทางสังคมไว้อย่างลงตัว

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมดำดิ่งไปกับเรื่องราวความรักที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นท่ามกลางสถานการณ์อันตรายซึ่งเต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว ปริศนาอันดำมืดที่ซ่อนตัวอยู่ในยามวิกาล คืบคลานเข้ามาใกล้แล้ว หนทางที่จะออกไปจากวังวนอันน่าสยดสยองนี้คืออะไรกันแน่...

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

จากใจนักเขียน

เคยได้ยินไหมคะ ว่าภูตผีไม่ใช่แค่เรื่องเล่า แต่มันคือความกลัวที่สะท้อนอยู่ในใจของมนุษย์ โดยเฉพาะในอดีตที่ผู้คนแร้นแค้น ชาวจีนโพ้นทะเลต้องหนีสงครามและความอดอยากมาเสี่ยงโชคในไทย นอกจากพวกเขาจะพกความหวังที่จะตั้งตัวใหม่มาแล้ว พวกเขายังเก็บความเชื่อเรื่องเล่า และตำนานต่างๆ ใส่กระเป๋าเอามันลงเรือสำเภาไปด้วย

และหลังจากนั้นเมื่อเวลาผ่านไป เมื่อพวกเขาเริ่มมีลูก มีหลาน ในยามค่าคีนตอนที่ปิดไฟใส่กลอน เรื่องเล่าและตำนานต่างๆ ก็จะพรุ้งพรูออกมาจากในกระเป๋าความทรงจำเก่าๆ ใบนั่น

เชินเป็นคนไทยเชื้อสายจีนที่บรรพบุรุษรุ่นเหล่างงเหล้ามาพาลูกๆ ของตนมาตั้งหลักในประเทศไทย ณ อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรีคะ ก่อนที่รุ่นอาหงอามา เหล่าอี เหล่ากู่ จะค่อยๆ กระจัดกระจายกันไปมีครอบครัว จนมาถึงรุ่นคุณพ่อคุณแม่ แต่ว่าเชนก็ยังทันตอนที่พวกท่านยังอยู่ และมีโอกาสได้ฟังเรื่องเล่าเก่าๆ จากในกระเป๋าความทรงจำใบนั่น

แน่นอนว่าตามประสาเด็กๆ เราก็ฝังใจไปกับมัน และพอโตขึ้นมาก็เลยอยากจะทำความทรงจำของบรรพบุรุษที่พวกท่านเคยถ่ายทอดเอาไว้ออกมา ก่อนจะนำมาผูกโยงเรื่องราวต่างๆ เข้าด้วยกันและรังสรรค์ออกมาเป็นนิยายเรื่องนี้

สถานที่หลักของนิยายเรื่องนี้คือที่อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี บ้านหลังแรกและหลังสุดท้ายในไทยที่เหล่ากงและเหล่าม่าของจีนเลือกฝังร่างเอาไว้ และยังเป็นสถานที่ที่มีความทรงจำวัยเด็กของเชินอยู่เยอะมากมาย โดยเฉพาะความทรงจำในวันแข่งแข่งคะ

ดังนั้นยังงี้ก็ขอฝากอำเภอละเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยความลึกซึ้งและปริศนาแห่งนี้เอาไว้ในอ้อมใจทุกคนด้วยนะคะ รวมไปถึงขอฝากเจ้าหวินกับพี่ซุนเอาไว้ในห้องใจของคุณผู้อ่านด้วย

เรื่องราวการผจญภัยของ 'กวิณ' และ 'ซุน' จะเป็นอย่างไร ไปติดตามกันได้ ในหน้าต่อไปเลยคะ!

เอ็นจอยรีตติ้งน้ำ

TRIGGER WARNING

Abortion มีการกล่าวถึงการทำแท้ง

Abuse การทำร้าย

Blood เลือด

Body Horror ความสยดสยอง
จากการกลายสภาพของร่างกาย

Death ความตาย

Gore เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง

Homicide ฆาตกรรม

Homophobia อากาเรเกลียดชัง
ผู้มีความหลากหลายทางเพศหรือรักร่วมเพศ

Misogyny มีตัวละครที่มีทัศนคติเกลียดชังผู้หญิง

Sexism การกีดกันทางเพศ

Superstition ความเชื่อทางไสยศาสตร์

Violence การใช้ความรุนแรง

ฤดูฝนมาแล้ว...

สายฝนที่โปรยปรายเดี่ยวเม็ดเล็กเดี่ยวเม็ดใหญ่ เมื่อตกลงมากระทบผืนดินก็ทำให้ในอากาศมีกลิ่นดิน กลิ่นหญ้า และกลิ่นฉุนของขี้หมูจากคอกใกล้เคียงๆ มาเจือปน โชคดีที่ในศาลเจ้าแห่งนี้ยังพอจะมีกลิ่นควันธูปลอยอวลอยู่บ้าง จึงไม่ทรมาณรบกวนมากจนเกินไปนัก

ไอความชื้นที่ห่อหุ้มไปทั่วแห่งหน เสียงเม็ดฝนดังเปาะเปะคลอไปกับเสียงจิ้งหรีดต่างๆ จากวิทยุทรานซิสเตอร์ที่วางอยู่บนบริเวณมุมเสา ชายวัยกลางคนเดินเก็บก้านธูปและเศษเทียนที่สาธุชนมาจุดเอาไว้ตามหน้าที่ที่เขาต้องทำเหมือนเช่นทุกวัน

มือหนึ่งรวบเก็บธูปที่หมดลงจนเหลือเพียงก้านสีแดง อีกมือหนึ่งถือเกรียงปากแบนคอยชะเอาน้ำตาเทียนที่แข็งเคลือบเป็นดวงดวงอยู่บนแท่นบูชาออก ส่วนปากก็ร้องจื๊วตามเสียงเพลงที่ลอยมา ผิดบ้างถูกบ้างไม่มีใครว่า เพราะนอกจากเหล่าเทพเจ้าที่อยู่บนแท่นบูชาแล้ว ยังจะมีใครมาฟังเขากันอีกเล่า

เวลานี้เป็นยามโพล้เพล้ ทั้งโรงเจเหลือเพียงเขาที่เป็นผู้ดูแลศาลเจ้า และก่อนที่เขาจะปิดไฟใส่กลอนประตูศาลเพื่อจบงานประจำวัน ก็ย่อมต้องไม่ลืมทำความสะอาดเก็บเศษธูปเศษเทียนทั้งดับไฟในตะเกียงดอกบัวเสียก่อน มันเป็นเช่นนี้มานานแล้ว และจะเป็นตลอดไป...

โรงเจแห่งนี้คือศูนย์รวมจิตใจของคนในชุมชนโดยรอบ นอกจาก

มีโรงทานขนาดใหญ่แล้ว ยังมีศาลเจ้าที่ประดิษฐานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอัญเชิญมาจากไผ่เล้ง¹ ตั้งแต่เขาเกิดจนแก่มา ใครต่อใครก็บอกว่างานอาสาที่ท่ากับโรงเจนั้นเต็มไปด้วยบุญกุศล ดังนั้นเขาจึงตั้งใจทำหน้าที่ของตนไม่ต่างจากมดงานที่ทุ่มเทร่างกายและแรงใจอยู่ในรังของมัน

เทพเจ้ายังคงยืนอยู่ที่เดิม ใบหน้าเคร่งขรึมนั้นเมินเฉยต่อสิ่งรอบข้าง ดวงตาที่ถูกแต้มด้วยจุดดำสองจุดมองตรงไปในความว่างเปล่า ชัดกับสีผูดผาดที่ถูกระบายลงบนเสื้อผ้า

เทพเจ้าองค์นี้แทบจะเป็นเพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวของเขา เป็นนายจ้างที่เห็นเขาทำงานหนัก เป็นผู้ชมหนึ่งเดียวที่คอยมองเขาร้องจั่วและสมมุติตัวตนเป็นบทบาทต่าง ๆ

จังหวะเพลงจั่วเล่นโลด เสียงกลองเสียงฉาบเร่งเร้าประสานไปกับเสียงเกรียงปากแบนที่สะบัดตาเตียน มือที่กำลังกำธูปหมุนตัวไปตามบทบาทของแม่ทัพพญา รวากับว่าก้านไม้สีแดงเหล่านั้นได้กลายเป็นง้าวยาวน่าเกรงขามที่แม่ทัพใช้กวัดแกว่งฆ่าศัตรู

พวกมันอยู่ตรงหน้านี้แล้ว ขอเพียงฟาดง้าวลงไป ชัยชนะและความรุ่งโรจน์ก็จะเป็นของเขา!

ชายวัยกลางคนเงื้อมือขึ้นสูงตามจังหวะกลองดัง ตุ่ม ตุ่ม ตุ่ม...!

ซ่า...

...ทว่ายังไม่ทันได้ฟาดง้าวในจินตนาการลงไป เสียงคลื่นวิทยุก็พลันแทรกดังซ่า จั่วจังหวะลุ่มระทึกกลายเป็นเสียง ซ่า...ซ่า... ไม่ใช่เสียงจั่วแต่จั่วดังที่ควรจะเป็น

ชายวัยกลางคนจีปากขัดใจที่อารมณ์ถูกขัดเข้ากลางคัน เขาชำเลื่องสายตาขุ่นมัวมองไปยังวิทยุเครื่องเก่า

เบรียะ!

ทันใดนั้นก็เกิดเสียงอลันบาตฟาดดังสนั่นหวั่นไหว แสงสีชาวาวบ

¹ ปัจจุบันคือนครผู้หนิง (ในภาษาจีนกลาง) อยู่ภายใต้การปกครองของนครระดับจังหวัดเจียหยาง โดยตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลกว่างตุง ประเทศจีน

ฉาบย้อมให้มุมหนึ่งของศาลเจ้าถูกกลืนหายเข้าไปในแสงสว่าง ทว่าอีกมุมหนึ่งกลับมืดทึบยิ่งกว่าอนธการ ก่อให้เกิดเค้าโครงร่างของใครบางคนยืนหยัดหลังตรงอยู่ตรงกลางระหว่างเสาสองต้น

เปรี้ยยง!

สายฟ้าฟลัดฟาดเปรี้ยงต่อกันอีกครั้ง คราวนี้เงาร่างนั้นหายวับไปในชั่วพริบตา...

รูปร่างตาของเขาหดรัดตันควั่น ความหนาวยะเยือกจากที่ใดไม่อาจทราบอาบไปทั่วร่าง จนกระทั่งชายวัยกลางคนรู้สึกได้ถึงแนวชนที่ลุกชูบนแผ่นหลัง

“คะ...ใคร!”

เขาละล้าละลักถามความว่างเปล่านั้น สองขาก้าวถอยไปสองก้าว มือที่กำลังกำกรูปร่างต่างง้าวบีบเข้าหากันแน่นจนรับรู้ได้ถึงกำกรูปร่างที่กำลังหักงอ

“ใครอยู่ตรงนั้น! อะ...อาลั้งเหรอ หรืออาจั้ง” ชายวัยกลางคนแผดเสียงถามพลางหอบกระช้าน สายตาของเขาสอดส่ายมองโดยรอบและค้นหาในความทรงจำสุดชีวิตว่าจะยังมีใครที่ยังไม่กลับไปอีก

“อาเติ๊กไข่ไหม! อาเติ๊กแน่ๆ! อ้าวไม่เล่นนะ! ออกมา!!”

กระนั้นก็ไม่มีเสียงใดตอบกลับมานอกจากเสียงลมหวีดหวิวและเสียงฝนกระหน่ำ รวมถึงไม่มีเงาร่างของใครปรากฏขึ้นมาอีกด้วย ราวกับว่าคนคนนั้นที่เขาเห็นเมื่อครู่นี้ถูกพันใต้เท้าสูบลงไปในช่วงวินาที...

จะเป็นไปได้ยังไง!

หรืออาจ...

อาจจะเป็นโจร?

ข่าวโจรจัดแะงตั้งุ้บริจาตของศาลเจ้าและข่าวการยกยอกทรัพย์สินของโรงเจเล่นวาบเข้ามาในหัวงสำนึก

ใช่...

โจร

โจรแน่ๆ!

ชายวัยกลางคนกลืนน้ำลายเหนียวคอลงไปอย่างยากลำบาก มือขวากระชับจับเกรียงปากแบนเอาไว้ให้มั่น ก่อนจะตวาดออกไปราวกับตนเป็น

แม่ทัพหาญกล้าในบทวี

“อ้าวถามว่าลือเป็นใคร!! ออกมาซะดี ๆ!”

ม่านฝนกระหน่ำลงมาโครมคราม ลมกระโชกเจือความชื้นพัดมาทำให้
เปลวไฟในตะเกียงดอกบัวเต้นระริกไหว

ทว่ารอบด้านก็ยังคงไม่มีเสียงอื่นใดตอบกลับมา...

ผ่านไปกว่าครึ่งนาฬิกาที่เขาจมอยู่ในความเงียบอันกดดันเช่นนั้น แผ่นหลัง
ที่เกร็งเครียดยังคงสะท้อนแผ่วเบา มือที่กำลังเกร็งปากแบนก็ตั้งท่ารอไว้
ในอากาศ หมายใจว่าหากมีใครก็ตามกระโจนออกมาจากมุมมืดของศาล
เขาก็จะใช้เกรียงปาดคอมันเสียให้ตายตกกันไปข้างหนึ่ง!

แกรก!!

พลันนั้นก็เกิดเสียงของอะไรบางอย่างตกลงมาบนพื้นหินอ่อน ร่างกาย
ของชายวัยกลางคนสะดุ้งทันควัน เขาหันขวับมองไปทางต้นเสียงนั้น จึงได้
เห็นว่านั่นคือไม้เซ็งปวย² สีแดงเข้มที่เคยวางเอาไว้ตรงหน้าแท่นบูชาเทพเจ้า...

ไม้เสี่ยงทายรูปพระจันทร์เสี้ยวคู่ที่เคยประกบกันอย่างดี บัดนี้
กระจัดกระจายแผ่อยู่กับพื้น รวากับมีใครสักคนโยนมันลงมาเพื่อขอเสี่ยงทาย
อนาคตของตนเอง

ลมพายุพัดโหมด้านหน้าศาลเจ้ากระแทกกันดังพับ ๆ แสงไฟจากตะเกียง
ดอกบัวยิ่งเต้นระริกไหวทำให้ไม้เสี่ยงทายที่แผ่กระจายอยู่บนพื้นคล้ายว่า
สามารถยับยั้งได้ ลมหายใจของชายวัยกลางคนสั่นสะท้อนขณะรวบรวม
ความกล้าก้าวเข้าไปข้างหน้าเพื่อมองผลการทำนายนั้นในชั่วอึดใจ

คว่ำ - คว่ำ

ทันใดนั้นเสียงของใครบางคนที่เคยพร่ำสอนความรู้ต่าง ๆ ในวัยเยาว์
ก็ดังก้องในหัวง่าม

“คว่ำอัน หงายอัน เรียกเซ็งปวย แปลว่าสัมฤทธิ์”

“หงายสองอัน เรียกเจียปวย แปลว่าเทพเจ้ากำลังหัวเราะ”

²ไม้เสี่ยงทายของจีน มีลักษณะเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวสองชิ้น มักจะใช้โยนลงพื้น
เพื่อถามคำตอบจากเทพหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์

“แล้วๆๆๆ ของเข้าปะนี่!”

ทว่าชายหนุ่มเจ้าของเสียงแผดร้องนั้นไม่ตอบคำถามใคร เขาหยุดกาย
สูงใหญ่ที่อาศัยนอนเหยียดยาวบนเบาะรถสามเบาะด้านหน้าขึ้นมานั่ง แล้วถอด
แฮดโฟนครอบศีรษะลงมาไว้ที่บ่าอย่างรวดเร็วด้วยความหัวร่อน

“แม่งเอ๊ย! แพ้เลย!”

สายตาของ ‘กวิน’ ยังคงตรึงอยู่กับภาพกราฟิกในโทรศัพท์มือถือ
ที่แสดงผลว่าบ็อกกี้ตบกันเป็นอย่างดีถูกตีให้แตกพ่ายยับเยิน ทว่า
ยังไม่ทันที่จะได้ส่งเสียงอีกครั้ง ฟาดินตรงหน้าก็เหมือนจะพลิกคว่ำ เมื่อเขา
รับรู้ถึงแรงผลักจากด้านหลังศีรษะจนหน้าเกือบที่มลงจากเบาะรถ

“โอ๊ย!!” กวินหันขวับไปด้านหลังเพื่อจะมองหาว່ไใครเป็นคนทำ
ซึ่งเขาก็ได้พบสายตาอาฆาตจาก ‘พีเนม’ ผู้จัดการสาวที่กอดอกบั่นปึงแผ่รังสี
มาดร้าย

“กวิน” พีเนมเรียกเสียงเย็น พาเอาขนอ่อนที่ต้นคอกวินลุกพื้บ
ในหับปลั้น

กวินอีกอัก “คะ...ครับ...”

และอดีตต่อมา สายฟ้าแห่งความโกรธเกรี้ยวก็ฟาดเปรี้ยงเข้าไปใส่เขา
ทันที

“บอกก็ครั้งแล้วว่าเวลาเล่นเกมอย่าใส่แฮดโฟนแบบตัดเสียง! ฮะ!?
แล้วบอกก็ทีแล้วว่าเวลาเล่นเกมอย่าไวยวาย! ถ้าเกิดมีนักข่าวอยู่แถวนี้จะทำ
ยังงั้! ที่พีพุดนี้เคยฟังบ้างไหม กลับไปที่ค่ายอยากจะเข้าห้องดำ³หรืองั้!
หา!!”

คำตักเตือนจากผู้จัดการสาวซัดเข้ามาราวท่าฝนจนกวินแทบทรับ
ไม่ไหว แต่จากประสบการณ์การทำงานกับหล่อนมามากกว่าสามปีบอกกวินว่า
ทางที่ดีเขาควรก้มหน้าก้มตารับการสั่งสอนไปชะ จะเจ็บน้อยที่สุด กวินเลย
ทำหน้าจ้อย หลบสายตาลงมองพื้นรถก่อนเอ่ยอุบเสียงเบา

³คำว่า ‘เข้าห้องดำ’ ในวงการไอดอล แปลว่า การเข้าไปรับการว่ากล่าวตักเตือน
จากฝ่ายบริหารของบริษัท

“อะ...ขอโทษครับ”

พี่เนมพูดต่อ “ขอโทษแล้วจะทำอีกไหม!”

“...” ด้วยรู้ตัวว่าไม่สามารถรับปากได้ เขาจึงม้มปากจับ ร่องกายที่สูงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรคล้ายจะหยดยอลงเหลือตัวเท่านี้ว๊าก้อย

“วันนี้จะไม่เล่นแล้วกับ” กวินเอ่ยเสียงเล็กเสียงน้อย

ผู้จัดการสาวกอดอกมองเขาเหมือนแม่อบรมลูก หล่อนปล่อยเวลาให้ผ่านไปราวสิบวินาที ก่อนจะถอนหายใจออกมาแรงๆ เพื่อระบายอารมณ์ แล้วสายตีสระคล่ายคนปลงตระคนหงุดหงิด

“งั้นก็ลุกขึ้น เลือที่ที่ต้องใส่ถ่ายรายการยับหมุดแล้วเนี่ย! ไปให้พี่นนะจัดการเลือให้มันเรียบไป” พี่เนมสั่งพลางชี้ไปยังลานว่างด้านท้ายรถ ที่ขณะนี้มที่มีงานส่วนตัวของเขายืนรออยู่แล้ว กวินมองตามก่อนจะผงกศีรษะรัวๆ เหมือนไก่จิกข้าวสาร เขาคดลือกมือถือแล้วเก็บเฮดโฟนลงใส่กระเป๋าอย่างเร็วรีไรหว่างนั้นก็เงี่ยหูฟังเสียงที่มงานคุยกันไปด้วย

“แล้วผู้ร่วมรายการอีกคนยังไม่มาหรือ”

“ยัง! เขาบอกว่าจีพีเอสพาไปผิดที่นะลิ”

“แล้วจะให้ทัชอัป⁴ หน้ากวินเลยไหมคะพี่เนม”

“เอาเลยก็ได้ จะได้ไม่ต้องเสียเวลา”

“โอเคเลยจ้า กวิน! มานี้เร็วลูก!”

สิ้นเสียงเรียกของ **“พี่นนะ”** หรือช่างทำผมพ่วงสไตลิสต์ของเขา กวินก็เก็บข้าวเก็บของเรียบร้อยพอดี เขาจึงตะโกนรับแล้วก้าวขาลงมาจากรถตู้

“คร้าบผม!”

เวลานี้เป็นยามโพล้เพล้ ท้องฟ้ายังไม่ทันมืดสนิทดี เสียงนกกาบินกลับรังดังมาจากที่ไกลๆ สายลมซึ้นๆ หอบพาให้ต้นหญ้ารอบรถตู้ที่สูงมิดหัวเอนลู่ไปตามลมราวกับภาพในหนังเก่าๆ มันดูสวยงามก็จริงอยู่ แต่เมื่อสายตา

⁴ Touch up หมายถึง การเก็บรายละเอียด ปรับปรุงเล็กน้อย หรือแต่งเติมเพื่อให้ดูดีขึ้น โดยในกรณีนี้ใช้กับการแต่งหน้า หมายถึง การเก็บรายละเอียดเมกอัปเล็กๆ น้อยๆ

ของกวินมองผ่านเลยไปยังอาคารที่ตั้งโดดเด่นอยู่บริเวณกลางทุ่ง บรรยากาศรอบๆ ก็ราวกับช่วยเสริมให้ความหวังเวงที่ก่อตัวขึ้นในอกยิ่งขยายกว้างใหญ่โต...

อาคารใหญ่ตรงนั้นคือ ‘สถานที่ถ่ายทำ’ ที่เขาต้องเข้าไปในวันนี้...

หลังคาทรงจีนสูงตระหง่านโผล่พ้นทุ่งหญ้าขึ้นมา ตัวกระเบื้องหลังคาที่เคยมีสีลันสไตน์นั้นซีดจางไปหมดแล้ว กระนั้นกวินก็เห็นเค้าลางจากแสงสปอตไลท์ที่ทางกองถ่ายนำมาตั้งเอาไว้ว่ามันคงเคยเป็นสีเหลืองอร่าม ตัวมังกรที่เคยทอดตัวอยู่บนหลังคาก็แตกหักบ้าง ไร้หัวบ้าง ไร้หางบ้าง มองไปสักพักในใจก็เริ่มโหวงหวิวมากขึ้นทุกทีจนกวินเผลอคิดว่าที่นั่นจะมีใครแอบมองเขาอยู่หรือไม่

...คิดมาถึงตรงนี้ก็วินก็พบว่าไม่ได้การ เขากลืนน้ำลายเหนียวคอลงไป ก่อนจะรีบถอนสายตาดอกมา จากนั้นก็เดินอ้อมรถไปหาทีมสไตลิสต์ที่รออยู่ก่อนแล้ว

“มาแล้วครับๆ” เขาร้องบอกพี่ทีมงาน

กวิน หรือถ้าใครถนัดเรียกพยางค์เดียวจะเรียกวินก็ได้ ตอนนี้อยู่สามปี ราศีธนู เลือดกรุ๊ปโอ หนึ่งในสมาชิกวง ARES (อ่านว่า แอริส) วงที่เปิดตัวมาด้วยธีมเท่ๆ อย่างบุตรของเทพเจ้าแห่งสงคราม วงของพวกเขามีหนุ่มหล่อหน้าใสห้าคนที่เพียบพร้อมไปด้วยสกิลการร้อง การแร็ป และการเต้นที่พร้อมจะทำให้ทุกเวทีลุกเป็นไฟ เพลงของวงส่วนใหญ่จะเน้นจังหวะหนักๆ ที่เต้นยับ แต่ก็ไม่มีลิมที่จะมีท่อนไฮโน้ตเจ๋งๆ (โดยเขาเอง) ที่แสนจะติดหู ดังนั้นจึงไม่แปลกเลย ที่ตอนนั้นมองไปทางไหนก็มีแต่ ARES ARES และ ARES

จะพูดว่า ARES เป็นวงบอยแบนด์ที่ดังที่สุดในขณะนี้ก็ยอมได้ เพราะพวกเขาทั้งห้าคนนอกจากจะมีงานที่ต้องทำร่วมกันแล้ว ก็ยังมีงานที่ต้องแยกย้ายกันไปทำอีกมากมายจนแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน และในเมื่ออยู่ในช่วงขาขึ้นเช่นนี้ ไม่อาจจะมึนงันอะไรติดต่อมา ถ้าไม่ใช้งานที่ผิดต่อภาพลักษณ์ กฎหมาย และศีลธรรม ทางค่ายก็จะรับเอาไว้ทั้งสิ้น!

รวมไปถึงการมาออกรายการพิสูจน์บ้านผีสิงในวันนี้ด้วย...

รายการนี้มันก็ไม่ได้ผิดต่อภาพลักษณ์ของผมหรอก แต่ค่ายเลือกงาน

หน้อยก็น่าจะดีนะครับ

นั่นคือสิ่งที่อยู่ในใจของกวินมาตั้งแต่วันแรกที่ได้รู้ว่าตนจะได้มาถ่ายรายการนี้...

เพราะอะไรนะเหรอ

ก็เพราะเขากลับฝ้ายเงอะ!

ในบรรดาสมาชิกทั้งห้าคนนั้น กวินกลัวผีที่สุด ทุกวันนี้เวลาจะไปนอนโรงแรมต่างจังหวัดเขายังต้องพกพระเครื่องไปอย่างน้อยห้าองค์ แถมพอไปถึงก็จะเล่นไปไหว้เจ้าที่เจ้าทางเสมอเพื่อขออนุญาตและขอให้คุ้มครองเขาให้รอดปลอดภัย หนึ่งผีกวินก็ไม่ดู เรื่องผีกวินก็ไม่ฟัง เกมผีก็แทบไม่เล่นเลยด้วยซ้ำ! เรียกได้ว่าการมาร่วมรายการในวันนี้มันเป็นกรรมแท้ๆ ไม่มีวิวัฒสน!

“แล้วคือเขาจะเริ่มถ่ายกันก็โมงอะพีเนม” กวินที่ยืนกางแขนกางขาหนึ่งๆ ให้สไตลิสต์จัดการเสื้อผ้าหน้าผม พยายามเบนตัวเองออกมาจากความกลัวด้วยการหันไปชวนผู้จัดการส่วนตัวคุย

“เขาให้เริ่มตอนสองทุ่ม แต่เดี๋ยวเธอต้องไปบล็อกกิ้ง⁵ กับรับบรีฟตอนหนึ่งทุ่ม” พีเนมที่กำลังเช็กอะไรบางอย่างในมือถือเอ่ยตอบ

กวินฟังแล้วก็เบนสายตามามองนาฬิกาที่ข้อมือ ซึ่งตัวเลขดิจิทัลก็บอกว่าขณะนี้เป็นเวลาหกโมงสิบห้านาทีแล้ว นั่นก็แปลว่าเหลือเวลาเตรียมใจอีกราวๆ สิบห้านาที

ให้ตายเถอะ! ไม่อยากถ่ายเลยว้าย!

แล้วพีเนมก็เอ่ยต่อ “จั้นเดี๋ยวก็นั่งคุยกับผู้กำกับก่อนนะ หวีนทำตัวดีๆ รู้ไหม อย่าตีบ้อมอีกล่ะ ไกลเวลาบรีฟแล้ว”

“คร่ำบบบบ” กวินรับคำอย่างว่าง่าย ก่อนมองตามแผ่นหลังของผู้จัดการสาวที่เดินตรงไปทางอาคารจีนซึ่งซ่อนอยู่ในพงหญ้าไกลๆ โดยพยายามจะไม่มองมันมากเกินไปนัก เพราะพูดตรงๆ ว่าเขาเห็นเจ้าอาคารร้างนี้แล้วรู้สึกไม่ค่อยจะดีเท่าไร

⁵Blocking ในที่นี้หมายถึง การวางตำแหน่งการยืนและการเดินในสถานที่ถ่ายทำสำหรับนักแสดงหรือผู้เข้าร่วมรายการ

ขณะนี้พวกเขายู่กันที่อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี นี่เป็นครั้งแรกที่กวินได้มาที่นี่ พุดตรง ๆ ว่าเขาแทบจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับงานในวันนี้เลย รู้แค่ต้องไปเดินสำรวจบ้านผีสิง ทำภารกิจสักเล็กน้อยก่อนปิดรายการ เอาจริง ๆ เขารู้สึกโล่งใจด้วยซ้ำที่สถานที่ถ่ายทำในวันนี้เป็นโรงเจร้าง ไม่ใช่โรงเรียนร้างหรือบ้านร้าง...

ยังไงเงินก็น่าจะดีกว่าผีชุดขาว ผีนางรำละว่า

นั่นคือสิ่งที่เขาคิด

ท้องฟ้าค่อย ๆ มีดลลงทุกทีแล้ว พาให้บรรยากาศรอบ ๆ ยิ่งไม่น่าไว้วางใจ ถึงแม้ทางทีมกองถ่ายจะนำไฟสปอตไลท์มาติดตั้งให้แล้ว แต่กวินก็ไม่ได้รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาเลย

นอกจากนี้ จินตนาการเจ้ากรรมของเขาก็ดันพร้อมจะจับเอาทุกอย่างที่ได้เห็นหรือได้ยินไปเชื่อมโยงกับสิ่งที่มองไม่เห็น เช่น ตอนนั้นพงษ์ญาที่ถูกลมพัดส่งเสียงแซ่ก ๆ ชวนให้จินตนาการเสียเหลือเกินว่ามีใครหรืออะไรบางอย่างกำลังเดินไปเดินมารอบ ๆ และเตรียมจะลากเขาเข้าไปหักคอในที่ลับตา ไหนจะกลิ่นไม่พึงประสงค์ที่ลอยมาตามอากาศนี่อีก! อาจเพราะเมื่อครู่อยู่ในรถตลอดจึงไม่ได้กลิ่น แต่พอลงมายืนแล้วก็พบว่ามันระคายจมูกมากทีเดียว แถมจินตนาการอันกว้างไกลก็พร้อมจะแต่งเติมว่ามันเป็นกลิ่นผีตายซากที่เดินไปเดินมาเหล่านั้น

หลังล้งเลอยู่ชั่วครู่ เขาก็กระซิบถามทีมงานข้างตัวเบา ๆ

“แล้วพี่รู้ไหมว่านี่มันกลิ่นอะไรวะ โคตรเหม็นเลย...”

“อ๊าย! น้องหริน!!” พี่นาระที่กำลังเซตผมให้กวินอยู่แหงขึ้นมา ก่อนจะใช้มือซ้ายตีไหล่เขาเบา ๆ “ใครเขาให้หักกัน ทา!!”

กวินพลันหน้าซีดเผือดขณะพุดอุบิบ “กะ...ก็...ก็...”

“ตีปาก! ตีปากเลย!! แล้วอย่าหักอีก!” พี่นาระแฉ็ด

“อ้าว! ก็พุดไปแล้วอะ จะให้ทำไง!” กวินเถียง

“อ้าว ๆ พอ ๆ เลิกเถียง ๆ”

แล้ว ‘พี่พราว’ ช่างแต่งหน้าประจำตัวของเขาที่เพ็งหาแบกรังค์ใจเจออ ก็ตัดสินใจห้ามปราม เพื่อไม่ให้เกิดทะเลาะกันลุกลามไปใหญ่โตจนหล่อน

เสียเวลาอันล้ำค่าในการทักขอพบหน้าดาราไป

“มันคือกลืนคอกหมู” พี่พราวพูตอย่างใจเย็นพลางใช้ปลายนิ้วโป้ง
จัดเปิดฝาตลับคอนทัวร์ขึ้น แล้วใช้แปรงวนๆ ก่อนจะมาปิดไล่ไปตาม
กรอบหน้าของกวีนิพนธ์ที่คมสันจากการมีเชื้อตะวันตกในกายอยู่หนึ่งในสี่

“บ้านพี่อยู่คอนถม^๑ เมื่อก่อนได้กลืนนี้บ่อย ดูท่าแถมนี้เขาน่าจะ
เลี้ยงหมูแหละ” พี่พราวพูตต่อ

พอช่างแต่งหน้าพูดว่าเป็นกลืนคอกหมู กวีนิพนธ์ก็โล่งใจขึ้นมา อย่างน้อย
ก็ไม่ใช้กลืนผีตายซากตามที่ตนจินตนาการ เขาผ่อนคลายใจออกมายาวๆ
ด้วยความสบายใจ แต่ยังโล่งใจไม่ทันสุดพี่พราวก็ทำเสียงเข้มขึ้น

“แต่ยังงี้ก็ไม่ควรทักนะ” หล่อนย้า “หวิ่นไม่เคยดูหนังผีเธอ...
เขาบอกว่าเวลาไปไหนมาไหนกลางค้ำกลางคืน ได้กลืนอะไรอย่าไปทัก ระวัง
เขาตามกลับบ้านเหอะ”

ตามกลับบ้าน

คำคำนี้ของช่างแต่งหน้าสาวทำเอากวีนิพนธ์รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เขาเลย
เบี่ยงเบนตัวเองด้วยการกระแอมแล้วรีบปากเพื่อให้ช่างแต่งหน้าของตัวเอง
สบายใจ

“ครับ...ไม่ทักแล้วครับ” พูตจบเขาก็หลุบสายตาลงมองพื้นแล้วปิด
จินตนาการอันกว้างไกลของตัวเองออกไปจากหัว ซึ่งก็พอดีกับสายลมหวีดหวิว
ที่พัดมาอีกสาย พาให้กลืนอันไม่พึงประสงค์จางลงไป จนกวีนิพนธ์หายใจหายคอ
โล่งขึ้นมาในช่วงขณะ

“แล้วทำไมหวิ่นมันได้มาถ่ายรายการผีน้อ มันกลัวผีจะตาย” พี่พราว
เปิดบทสนทนาอีกครั้งเพื่อไม่ให้บรรยากาศเงียบเกินไปนัก ซึ่งดูเหมือนจะ
ไม่ได้มีแค่กวีนิพนธ์ที่รู้สึกว่าร่ายาการครอบๆ นี่ช่างไม่น่าอภิรมย์เอาเสียเลย

“เฮ้ย ก็รายการผีอะ คนที่มาออกก็ต้องกลัวผีปะ ไม่งั้นรายการ
ก็ไม่สนุกดี” พี่นานะเอ่ยกลั้วหัวเราะขณะโยกกายไปทางซ้ายและขวาเพื่อ
สำรวจความเรียบร้อยของทรงผมเขาอีกครั้ง

^๑ จังหวัดนครปฐม

กวินทำท่าขยาด “ก็ปล่อยรายการสนุกไปคนเดียวดิ ไม่ได้อยากจะสนุกด้วยเลย”

แล้วจู่ๆ เขาก็นึกอะไรบางอย่างได้จึงถามขึ้นมา

“...เอ้อ แล้วผู้ร่วมรายการอีกคนคือใครเธอ เขาลั้วผิไหม”

ที่ต้องถามนะ ไม่ใช่อะไรหรอก แต่เป็นการถามเพื่อรวบรวมข้อมูลว่าวันนี้ตนเองพอจะมีที่พึ่งใช้หรือไม่...

“ผู้ร่วมรายการเธอ...” ฟีนานะพึมพำ และยังไม่ทันที่เขาจะได้รู้ ผู้ร่วมรายการอีกคนเป็นใคร หูของกวินก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังแว่วมาไกลๆ พร้อมกับเสียงเสียดสีของล้อบนพื้นดินลูกรัง

กวินและทีมงานหันไปมองตามเสียงนั้นโดยพร้อมเพรียงกัน จึงพบกับรถตู้คันใหญ่อีกคันที่กำลังแล่นตรงมา...

รถตู้คันนั้นขับเลี้ยวของพวกเขามาไป ก่อนจะตั้งลำตีโค้งเป็นวงอย่างรวดเร็วจนฝุ่นดินรอบๆ ตีฟุ้งขึ้นมาแบบมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า จากนั้นยานพาหนะคันใหญ่ก็ค่อยๆ ถอยเข้าจอดข้างๆ รถตู้ของกวิน...

แล้วคำตอบของฟีนานะก็ตามมาในที่สุด

“คู่แข่งของเธอไง...”

เสียงเครื่องยนต์สองพันห้าร้อยซีซีดับลง ตามมาด้วยเสียงเปิดประตูข้างดังครืด จากนั้นทีมงานสี่คนก็ก้าวกันลงมาจากรถราวน้ำไหล คนหนึ่งวิ่งอ้อมมาทางท้ายรถแล้วตบประตูเป็นสัญญาณบอกให้คนขับเปิดประตูด้านหลังออก ส่วนอีกสามคนนั้นหอบหิ้วเอากระเป๋าเครื่องสำอาง กระเป๋าเสื้อผ้า และข้าวของต่างๆ ลงมาวางบนโต๊ะพับที่ทางกองถ่ายจัดไว้ให้

ทุกอย่างดูน่าว้าวกับมดแดงแตกร้างเนื่องจากคนขับถูกจีพีเอสหลอกให้ไปผิดที่ ดังนั้นตอนนี้ทางทีมของผู้เข้าร่วมรายการอีกคนจึงเหลือเวลาเตรียมตัวให้ดาราทองของตัวเองอีกไม่ถึงชั่วโมง

“คู่แข่งของเธอไง...”

กวินมองดูความวุ่นวายนั้นพลางค้นลงไปในความทรงจำว่ามีใครบ้างที่เขาเรียกว่าเป็นคู่แข่ง ทว่าก็ไม่ต้องคิดนาน เพราะเงาร่างของคนคนนั้นได้โผล่พ้นเหลี่ยมมุมของตัวรถอัลพาร์ดสีดำมาแล้ว...

กวินมองเห็นชายหนุ่มตัวสูงที่ดูโดดเด่นคนหนึ่งเดินตรงมาช่วยที่มงาน ยกของต่าง ๆ ลงจากรถ แสงของสปอตไลท์ที่ทางกองถ่ายจัดเอาไว้อาบไล่ไปหน้าด้านหนึ่งของคนตัวสูง เส้นแสงนั้นจับแน่นให้เครื่องหน้าของเจ้าตัว ยิ่งคมชัด ทำให้กวินมองเห็นคิ้วที่วาดตรงราวใบดาบและดวงตาชั้นเดียวที่เป็นเอกลักษณ์ คนคนนั้นสวมเสื้อยืดสีขาวเหมือนกับกวินตามที่กองถ่ายบริพมา ทว่าทรงผมยังไม่ได้รับการเซตให้เป็นทรงเท่าที่ควร...

“อ้อ...” กวินทอดเสียงเมื่อเขานึกออกแล้วว่าคนคนนี้เป็นใคร “พวกเมมฟิสนี่เอง!”

“พวกเมมฟิส” ที่กวินพูด หมายถึงวง Memphis หรือวงบอยแบนด์ ที่เรียกได้ว่าเป็นคู่แข่งตลอดกาลของ ARES

แน่นอนว่าไอ้เรื่องคู่แข่งนี้กวินไม่ได้คิดไปเอง แต่โปรดิวเซอร์ของเขา บอกมาว่าวง Memphis ถูกค่ายวางตัวให้เป็นคู่แข่งของ ARES ตั้งแต่เดบิวต์ (ทำไมก็ไม่รู้)

ในขณะที่วง ARES เดบิวต์มาด้วยรีมิกซ์บทเพลงแห่งเทพสงคราม วง Memphis ก็เดบิวต์มาด้วยรีมิกซ์เพลงรักในตำนาน พวกเขาทั้งสองวง เดบิวต์พร้อมกัน ปลอ่ยซิงเกิ้ลแรกวันเดียวกัน คัมแบ็ก⁷ พร้อมกัน ไม่กี่ปีได้ ๆ กันมันทุกคัมแบ็ก สไตล์เพลงก็ไม่ค่อยหนีกันเท่าไร สมาชิก ประกอบด้วยนักร้องสาม แร็ปเปอร์สองเหมือนกัน เรียกได้ว่าตลอดสามปี ที่ผ่านมานี้ เห็น ARES ที่ไหน ย่อมมี Memphis ที่นั่น พวกเขาจับเคียวกัน อย่างไม่มีใครยอมใคร

แต่ทว่าเร็ว ๆ นี้ดูเหมือนจะได้ผู้ชนะที่แท้จริงในสนามแข่งครั้งนี้แล้ว...

“แล้วคือสรุปค่ายอย่างไงนะ เรื่องแร็ปเปอร์วง Memphis น่ะ”

พีนานะส่งเสียงกระซิบกับพี่พราวที่หันไปหยิบกระป๋องสเปรย์น้ำแร่ บทสนทนานั้นดังให้หูของกวินกระดิกด้วยความสนใจ

“เห็นว่าจะไม่ต่อสัญญานะสิ” พี่พราวตอบเสียงล่อใจโดยที่

⁷ คัมแบ็ก คือ การปล่อยผลงานเพลงหรือโปรเจกต์ใหม่ของศิลปินหลังจากหายไป ช่วงเวลาหนึ่ง

ริมฝีปากไม่ขยับ เรียกว่าเป็นนักนินทามืออาชีพเลยทีเดียวก็ได้ ก่อนที่เจ้าตัวจะหันมายิ้มให้เขาแล้วเอ่ยออกเสียง

“หวินหลับตาจ้า”

กวินหลับตาลงและปล่อยให้ช่างแต่งหน้าฉีดสเปรย์น้ำแร่เพื่อเซตเมกอัพให้เขา สองตุ๊กแกก็ฟังบทสนทนาของช่างแต่งหน้าและช่างทำผมไปพลางๆ

“พลาดไฉน ดันไปมีคิลิปสูบนุหรีไฟฟ้าในที่ที่ไม่ควรสูบ” พี่พรว่าต่อ “แต่เบื้องหลังเขาก็พูดมาอยู่แล้วว่าแรปเปอร์ร้ายนั่นนะ สูบจัดแบบตัวพ่อ”

“เป็นนักร้องซะเปล่า สูบนุหรีทำไม้ย เสียตายปอดหมด” พี่นานะพึมพำ “แล้วอีกคนล่ะ”

“อีกคนนี่หนักเลย ดันมีข่าวว่าทำร้ายร่างกายแฟน”

ดารากับข่าวคราวๆ เป็นของคู่กัน แต่กวินก็ไม่แน่ใจว่าวง Memphis ไปเหยียบเท้าเทพองค์ไหนเข้า ถึงมีข่าวคราวหลุดออกมาทีเดียวสองข่าว

แรปเปอร์คนหนึ่งของวง Memphis ถูกปล่อยคิลิปตอนสูบนุหรีไฟฟ้าในโรงพยาบาลเมื่อสองสัปดาห์ก่อน แน่หนอนว่ากระแสในอินเทอร์เน็ตนั้นแตกแต่นมาก...

แตกแตนในทางที่แย่...

ความเห็นชาวเน็ตสาปส่งแรปเปอร์คนนั้นชนิดที่ว่าไม่เหลือชิ้นดี ซึ่งค่ายก็ขายผ้าเอาหน้ารอดด้วยการประกาศว่าจะพักงานแรปเปอร์คนดังกล่าว แต่แล้วหลังจากทางค่ายประกาศได้ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงดี ดาวพุธของวง Memphis ก็เดินถอยหลังไปทับเท้าเทพเจ้าอีกครั้ง ทำให้มีรูปของสมาชิกอีกคนในวงที่จุดกระชากลากถูหญิงสาวคนหนึ่งหน้าคอนโดหลุดออกมา

คราวนี้คือหายนะของจริงแบบตอกตะปูปิดฝาโลง เพราะความเห็นชาวเน็ตไปในทางเดียวกันแบบไม่แตกแถวว่าจะแบนวง Memphis เมื่อแฟนคลับว่าแบบนั้น สปอนเซอร์ต่างๆ ก็รีบออกมาประกาศยกเลิกสัญญากับวง Memphis ทั้งวง รวมไปถึงงานที่เคยจ้างกันเอาไว้ก็ยกเลิกด้วยทั้งหมด ตอนนี้นักร้องกระแสสังคมรุนแรงมากจนไม่มีใครอยากจะยุ่งเกี่ยวกับวง Memphis เลย แม้กระทั่งสมาชิกที่ไม่ได้ทำอะไรผิดก็โดนหางเลขไปด้วย

กวินไม่ค่อยสบายใจกับเรื่องนี้พอสมควร...

ถึงจะเรียกกันว่าคู่แข่ง แต่วินก็ไม่ได้อยากให้ผลมันออกมาเป็นแบบนี้ แม้ความสัมพันธ์ของเขากับอีกสามคนในวง Memphis จะไม่ได้นับว่าสนิทชิดเชื้ออะไรกันมาก เป็นเพียงการรู้จักแบบผิวเผินอารมณ์พี่น้องร่วมค่าย แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้เกลียดถึงขั้นอยากให้อีกฝ่ายล่มจม ถ้าให้พูดตรงๆ ก็คงรู้สึกเห็นใจอีกสามคนมากกว่า

ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำผิดอะไรกับคนอื่นเลยแท้ๆ แต่ทำไมถึงต้องมาโดนทางเลขไปด้วยล่ะ

แม่งโคตรไม่แฟร์กับคนที่เขาตั้งใจทำงานเลย...

ถ้าจำไม่ผิด ผู้ร่วมรายการอีกคนของเขาในวันนี้คือ ‘ซุน’ หัวหน้าวง Memphis เจ้าของเสียงร้องแหบเสน่ห์ที่ก้าวเข้ามาวงการมาด้วยการประกวดร้องเพลง พวกเขาสองคนเคยเจอกันบ้างตามงานต่างๆ เคยพูดคุยกันเล็กน้อยตามมารยาท กวินก็ไม่ได้แน่ใจว่านิสัยของซุนเป็นอย่างไร เพราะแทบไม่เคยได้ใกล้ชิดกันเลย แต่สิ่งหนึ่งที่เขามั่นใจคือ ตอนนี้ซุนน่าจะอยากแหกอกสุมชักทั้งสองคนที่ทำตัวนอกกลุ่มนอกทางมากแน่ๆ

มิตรภาพที่เกิดขึ้นจากความเห็นอกเห็นใจค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาช้าๆ ถึงแม้จะไม่ค่อยได้คุยกัน แต่วินก็ตั้งมั่นว่าวันนี้เขาจะต้องตั้งใจทำงานเพื่อไม่ให้อีกคนต้องมาเหนื่อยไปด้วย

“งานนี้ก็คงเป็นไม่งานแหละที่ไม่ได้ยกเลิกไปด้วย” ฟันนานะออกความเห็น

“จะให้ยกเลิกยังงั้นล่ะ มีดาราที่คนจะยอมมาถ่ายรายการที่บ้านผีสิงแบบนี้” พี่พราวหัวเราะเสียงต่ำๆ ก่อนจะใช้ปลายนิ้วเชยคางกวินขึ้นแล้วขยับไปทางซ้ายทางขวาเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยครั้งสุดท้าย

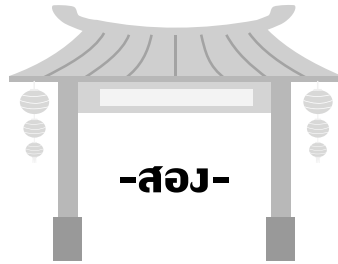
“อ้าว เรียบร้อยแล้วจะ ลืมตาได้”

กวินลืมตาขึ้นตามคำสั่ง เขายิ้มให้หล่อนก่อนยกมือขึ้นไหว้ขอบคุณ ช่างแต่งหน้าและช่างทำผมอย่างมีมารยาท ซึ่งทั้งคู่ก็รีบไหว้เขายิ้มๆ ก่อนต่างฝ่ายจะต่างหันไปเตรียมเก็บข้าวของ

แล้วตอนนั้นที่เนมก็เดินมาเรียกเขาให้ไปรับบริฟจากผู้กำกับ แถมแอะเรียกซุนที่ยืนฉีตสเปรย์น้ำแฉ่อยู่ท้ายรถคันข้างๆ ด้วยเช่นกัน...

เสียงจิ้งหรีดดังขึ้นมาจากพุ่มไม้ที่อยู่ห่างไกลออกไป กลิ่นเขียวๆ
ของหญ้าและกลิ่นฉุนจมูกจากดอกหมุยยังคงผสมปนเปอยู่ในอากาศ

ลมสายหนึ่งพัดจากจุดที่พวกเขาเฝ้าอยู่มุ่งตรงไปยังสถาปัตยกรรม
ทรงจีนที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางทุ่ง ปูนปั้นรูปสิงห์ รูปมังกร และรูปเทพ
บนอาคารต่างมองตรงมายังเหล่าผู้มาเยือน รวากับกำลังรอคอยอะไร
บางอย่าง...

รถตู้บออิเตอร์ คันใหญ่ของทางรายการจอดอยู่ใต้ต้นตะแบก ถัดออกมาอีกมุมหนึ่งมีรถกระบะที่บรรทุกเครื่องปั่นไฟจอดอยู่ห่างๆ เสียงเครื่องปั่นไฟทำงานดังกึกก้อง โดยมีเสียงวิทยุสื่อสารดังคลอในอากาศเป็นระยะราวกับเสียงดนตรีประกอบฉากในหนัง

บรรยากาศของกองถ่ายยังคงมีชีวิตชีวาเหมือนทุกกองที่กวินเคยไปมา ที่ทีมงานนับสิบทำหน้าที่ของตนเองอย่างแข็งขัน ช่างไฟก็เซตไฟไป ช่างกล้องก็ตรวจสอบมุมกล้อง ส่วนทีมงานที่รับผิดชอบเรื่องซาวนด์ก็เข้ามาคุมติดไวร์เลสไมค์และหุฟังบลูทูธแบบอินเอียร์เอาไว้นบนร่างกายของเขาและผู้ร่วมรายการอีกคน

ห่างออกไปจากความวุ่นวายราวห้าสิบลเมตร คืออีกโลกหนึ่งที่เงียบสงัดและวังเวงตรงข้ามกับบริเวณนี้โดยสิ้นเชิง...

โรงเจร้าง

กวินพยายามรวบรวมสมาธิให้จดจ่ออยู่กับงานตรงหน้า ไม่คิดถึงมัน ไม่คิดถึงผีหรือความกลัวอะไรทั้งนั้น เขายกมือหนึ่งขึ้นขยับหูฟังอินเอียร์ในหูขวาให้เข้าที่ ก่อนจะลองส่งเสียงพูดเพื่อทดสอบไมค์ที่ติดอยู่บนนอกเสื้อตามคำสั่งของทีมงานช่างกาย

“เทสต์ หนึ่ง สอง สาม กวินครับ”

แล้วเสียงของคนที่อยู่อีกฝั่งของหูฟังก็ดังออกมา

“โอเคครับน้องกวิน ทางนี้ได้ยินชัดแจ้ว ทางนั้นได้ยินพีไหมครับ”

“ชุดแจ้วเหมือนกันครับพี่” กวินตอบ

หลังจากนั้นเขาก็พูดคุยกับทีมงานในหุฟังอีกสองสามคำเพื่อทดสอบอุปกรณ์ทั้งหมดที่ติดอยู่บนตัว และเมื่อทดสอบทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว สตีลิสต์ส่วนตัวก็เข้ามาหาเขาอีกครั้งเพื่อจัดเสื้อผ้าที่ถูกเลิกขึ้นและขยับไปมาโดยทีมช่างที่ดีให้กลับมาเรียบร้อยดังเดิม

กวินเหลือบสายตาไปมองผู้เข้าร่วมรายการอีกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลนักทางซุนนั้นรูปร่างกว่ากวินนิดหน่อย เนื่องจากช่างแต่งหน้าต้องเข้ามาทักซัปปใบหน้าของซุนไปด้วยระหว่างที่ทางทีมช่างนิตติตั้งอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ รวมไปถึงช่างผมที่ต้องเซตผมให้ซุนไปด้วยในเวลาเดียวกัน

เปลือกตาของอีกฝ่ายยังคงปิดสนิทเพื่ออำนวยความสะดวกให้ช่างแต่งหน้าได้ทำงานของหล่อนอย่างเต็มที่ ไฟสปอตไลท์ที่ทีมสถานที่จัดเอาไว้ส่องมาจากอีกด้านหนึ่งกระทบเข้ากับผมสีดำสนิทและแพขนตาที่ทอดอยู่บนโหนกแก้มขาว ก่อให้เกิดแสงและเงาที่ทำให้ใบหน้าคมยิ่งดูมีมิติ

กวินอยู่ในวงการบันเทิงมาสามปี แน่หนอนว่าเขาเห็นคนหน้าตาดีมามาก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าซุนคนนี้เป็นคนที่หล่อเหลาเอาการ แถมยังมีบรรยากาศเยือกเย็นหล่อหุ้มอยู่ชั้นหนึ่งยิ่งทำให้ดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

และในขณะที่เขากำลังมองสำรวจอีกฝ่ายอยู่นั้น เปลือกตาของซุนก็เปิดขึ้น แล้วดวงตาคู่นั้นก็เหลือบมองมาทางเขา ทำให้ทั้งคู่ได้ประสานสายตากันโดยบังเอิญ...

“...” กวินทำอะไรไม่ถูก ซ้ายยังไม่สามารถดึงสายตากลับมาได้ แวตตาของเขาสั้นไหวหน่อยๆ ด้วยความเล็กลัก ส่วนดวงตาชั้นเดียวของซุนกลับจับจ้องเขานิ่งคล้ายกำลังประเมินอยู่ในที่...แล้วครู่หนึ่งกวินก็สังเกตได้ว่ามุมปากของอีกฝ่ายหยักยกขึ้นจางๆ

“สวัสดิ์ครับหนุ่มๆ!”

เสียงสวรรค์ดังขึ้นมาจากทางด้านหน้าพาให้กวินสะดุ้ง แล้วพวกเขาสองคนก็ละลายตากันโดยอัตโนมัติ

เมื่อมองไปก็เห็นว่าเป็นโปรดิวเซอร์หนุ่มร่างท้วมที่กวินเคยทักทายเมื่อมาถึงตอนเย็น เจ้าตัวโบกมือให้พวกเขาอย่างมีอัธยาศัย โปรดิวเซอร์

สวมเสื้อยืดสีดำที่สกรีนลายโลโก้ของรายการ ‘Ghost Hunt’ กับกางเกงขาสั้นลายพราง มือหนึ่งถือบีกกระดาศเฮลลี่ที่ถูกหนีบด้วยคลิปสีดำเอาไว้ และเหมือนว่ามันน่าจะถูกพลิกไปพลิกมาหลายรอบจึงดูเย็นพอสมควร

“เดี๋ยวพี่ขอเวลานิดหนึ่ง มาฟังบริพกันก่อนนะครับ” โปรติวเซอร์เอ่ยโผงผางเสียงดัง แข่งกับเสียงเครื่องปั่นไฟและเสียงวิทยุสื่อสารที่ดังเป็นฉากหลัง กวินที่ตั้งสติกลับมาได้เรียบร้อยแล้วก็พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้กับคู่สนทนา ซึ่งอีกฝ่ายที่อายุมากกว่าก็ยิ้มให้เขาก่อนเอ่ยถามเหล่าทีมงานที่กำลังรวมดาราทั้งคู่ออยู่

“ทีมชาวนด์ติดไม้กับหูฟังเรียบร้อยแล้วนะ”

“เรียบร้อยแล้วครับพี่”

“เรียบร้อยแล้วค่า” ทีมชาวนด์ที่ติดตั้งอุปกรณ์ให้กวินตอบก่อนจะถอยออกไป แล้วทีมงานของซุนก็ถอยออกไปเช่นกัน

“เมกอัปเรียบร้อยแล้วเช่นกันค่า” หล่อนว่า

เมื่อทีมงานที่เคยรายล้อมหายไป ก็เกิดช่องว่างตรงกลางระหว่างพวกเขาทั้งสามคน กวินกับซุนจึงก้าวขาขยับเข้ามาใกล้กันอีกนิดตามมารยาท โดยมีโปริตวเซอร์ยืนอยู่ตรงกลางเป็นรูปสามเหลี่ยม

“เฮ้ มาๆ มาคุยกัน” แก่เอ่ยชักชวนทั้งรอยยิ้มก่อนตอบกล่าวแนะนำตัวอีกที “พี่ชื่อพี่ทิมนะ อันนี้กวิน อันนี้ซุนนะ”

“ครับ / ครับ”

พวกเขาเหลือบสายตามองกันอีกครั้งเมื่อต้นบังเอิญตอบคำถามที่ทิมออกไปพร้อมๆ กัน และอาจจะด้วยความที่ทั้งคู่เป็นนักร้อง เสียงที่ประสานจึงฟังดูกังวานเป็นพิเศษจนพี่ทิมร้อง “อู้หู!” แล้วหันมองกวินทีหนึ่ง มองซุนทีหนึ่ง

“เสียงดังฟังชัดกันจังเลย แบบนี้เดี๋ยวตอนถ่ายรายการ เวลาพี่พูดคำล้งก็ตอบกลับมาเสียงดังๆ แบบนี้นะ”

พี่ทิมแซกแล้วหัวเราะ ก่อนจะกระแอมแล้วเข้าเรื่องเพื่อไม่ให้เสียเวลาเกินไปมากนัก

“อะ สองคนนี้มีใครเคยไปโรงเจบ้าง”

“ผมครับ” ชุนตอบอย่างมีส่วนร่วม ส่วนกวินนั้นส่ายหน้ารัวๆ

“ไม่เคยครับ” กวินว่า

พี่ทิมพยักหน้า แทะยิบปากกาที่เหน็บไว้กับคอเลื่อนออกมาถือไว้ในมือขวาแล้วจิ้มลงไปที่หัวกระดาษ กวินจึงได้เห็นคำว่า ‘โรงเจขุนเฮงฮกตัว’ ที่เขียนอยู่บนนั้น

“โอเค...งั้นพร้อมจะฟังเรื่องเล่าของที่นี่หรือยัง”

แล้วพี่ทิมก็ค่อยๆ เล่าเรื่องของโรงเจแห่งนี้ออกมา...

ทุกที่ล้วนมีเรื่องเล่า สถานที่แห่งนี้ก็เช่นกัน

จังหวัดชลบุรีเป็นจังหวัดที่อยู่ทางภาคตะวันออกของประเทศไทย มีบริเวณที่ติดทะเลกว่าร้อยหกสิบกิโลเมตร นอกจากนี้ยังมีแนวภูเขาที่ทอดยาว และมีที่ราบลุ่มอีกด้วย

มีพื้นที่ติดทะเล ย่อมแปลว่ามีการค้าขาย

มีพื้นที่ราบลุ่ม ย่อมแปลว่ามีการเพาะปลูก

มีงานและมีเงิน

ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า ชาวจีนที่หนีภัยแล้งและสงครามมาจากแผ่นดินใหญ่ล้วนต้องการงานและเงิน พวกเขาเลือกมาขึ้นฝั่งที่นี่ก่อนจะกระเจายกันออกไปทำนาเกลือ นาข้าว ทำเหมือง และค้าปลีกทั่วจังหวัดชลบุรี โดยเฉพาะที่บริเวณอำเภอบ้านบึงแห่งนี้ซึ่งมีทั้งไร่อ้อย ไร่มันสำปะหลัง จึงต้องการแรงงานไร้ฝีมือจำนวนมาก ชาวจีนเลยมาตั้งรกรากกันที่นี่เยอะเป็นพิเศษ

จากรุ่นสู่รุ่น จำนวนคนจีนแต่จิว จินไหหลำ จินฮกเกี้ยนก็เพิ่มจำนวนขึ้นจนมากกว่าคนไทย ชาวจีนเชื้อสายต่างๆ และตระกูลต่างๆ เริ่มตั้งสมาคมของตนเองขึ้นมาเพื่อช่วยกันดูแลผู้คนในชุมชนอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัย นอกจากนี้ยังมีเอาไว้เพื่อเป็นสื่อกลางในการทำพิธีกรรมตามความเชื่อของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นพิธีบุญหรือพิธีศพก็ตาม

และโรงเจร้างแห่งนี้ก็ตั้งขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์นั้นเช่นกัน...

ที่นี้มีอีกชื่อหนึ่งว่า **สมาคมผลิบุญบำเพ็ญผล** หรือ **โรงเจขุนเฮงฮกตัว** ก่อตั้งโดยนายอึ้งเส็ง แซ่แต้ กรรมการชาวจีนที่อพยพหนีความยากลำบากมาจากอำเภอโผวเล้ง แถบแต้จิ๋ว แรกเริ่มนายอึ้งเส็งเข้ามาทำงานในไร่อ้อยของเศรษฐีชาวไทยในบริเวณอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ก่อนจะจับคู่ทางทำมาหากินได้ จึงเบนเข็มไปตัดไผ่ปามาค้าขายให้เหล่าช่างทำแพ สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำจนร่ำรวยและกลายเป็นเศรษฐีที่ดิน

นายอึ้งเส็งได้อุทิศที่ดินส่วนหนึ่งของตนเองมาสร้างเป็นโรงเจ ก่อนจะขำมน้ำขำมทะเลกลับไปอัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาจากอำเภอโผวเล้งให้มาประดิษฐานที่นี่ จากนั้นก็ตั้งสมาคมขุนเฮงฮกตัวขึ้นมาเพื่อคอยดูแลคนในชุมชน โดยเริ่มแรกจะเน้นไปที่คนจีนแต้จิ๋วที่อพยพมาจากอำเภอโผวเล้งเหมือนกัน ทั้งคอยให้ที่พัก แจกอาหาร หางาน ให้เงินทุนตั้งต้น รวมไปถึงช่วยทำศพในยามเสียชีวิต

ที่นี่เคยเป็นโรงเจที่คึกคักที่สุดในย่านนี้ เป็นศูนย์รวมจิตใจของคนไทยเชื้อสายจีนที่มาทำงานที่นี่ แม้แรกเริ่มเดิมทีโรงเจแห่งนี้จะตั้งขึ้นมาเพื่อดูแลผู้คนที่มาจากอำเภอโผวเล้ง แต่นานไป ไม่ว่าใครจะมีที่มาจากไหนก็ล้วนแล้วแต่มาพึ่งไพบุญโรงเจขุนเฮงฮกตัวกันทั้งนั้น

พื้นที่รอบ ๆ นี้เคยมีชุมชนตั้งรายล้อมและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ในวันตรุษและวันสารทก็จะเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงประทัด กลิ่นคนหุงหาอาหารลอยคลุ้งไปทั่วชุมชน

ทว่า...ทุกสิ่งก็ได้เปลี่ยนแปลงไปในที่สุด

“แล้วชุมชนมันหายไปไหนหรือครับ”

กวินถามแทรกขึ้นมา เมื่อเขานึกขึ้นได้ว่าตลอดทางที่นั่งรถจากถนนใหญ่เมื่อตอนเย็นมันเต็มไปด้วยปาละเมาะและทุ่งหญ้า ไม่เห็นมีวิวชุมชนเหมือนในเรื่องเล่าของพี่โปรดิเวเซอร์สักนิด

“ก็เมื่อก่อนเขาสร้างบ้านจากไม้ไผ่” พี่ทิมอธิบาย “มันรื้อถอนง่าย เวลาเขาจะย้ายไปไหนก็เรียกให้ช่างไม้มารื้อเอาไปขาย หรือจะเอาไปสร้างบ้านใหม่ก็ทำได้หมดนะ แถมก่อนหน้านี้มีข่าวว่าชุมชนรอบๆ เกิดอัคคีภัยด้วย ปัจจุบันเลยไม่มีซากให้เห็นแล้ว”

กวินฟังแล้วรู้สึกที่สมเหตุสมผลจึงร้องอ้อแล้วหลบสายตาลงมอง ภาพถ่ายขาวดำในกระดาดเฮลล์ที่พี่ทิมถืออยู่ มันเป็นรูปของชายชาวจีนสี่คน ซึ่งยืนเรียงหน้ากระดานที่หน้าประตูทางเข้าศาลเจ้าตรงหน้าพวกเขา

“นี่คือภาพของผู้ก่อตั้งที่นี่หรือครับ” ชุนถามขึ้นมาบ้างหลังจากเงยบamatลอด

“ไม่ใช่หรอก” พี่ทิมส่ายหน้าก่อนจะเลื่อนปากกาชี้ไปยังชายชาวจีนที่อยู่ตรงกลาง คนคนนั้นเป็นชายชราท่าทางใจดี มีเครายาวและผมขาวโพลนทั้งศีรษะ ดูคล้ายกับรูปปั้นอาแปะตกลาที่กวินเคยเห็นตามสวนอาหาร

พี่ทิมพูด “คนนั้นชื่อแปะลิ้ม เป็นลูกหลานของนายอึ้งเส็งอีกที”

มาถึงตรงนี้ ริมฝีปากของพี่ทิมก็บังเกิดรอยยิ้มมีเลศนัยก่อนเจ้าตัวจะเอ่ยประโยคต่อมา

“เดี๋ยวเข้าไปข้างในกวินกับชุนจะได้เจอแปะลิ้มด้วยนะ อย่าลืมไปสวัสดีเขาละ”

ได้เจอแปะลิ้ม?

คำพูดแปลกๆ ของโปรติวเซอร์ทำเอากวินรู้สึกถึงเหงื่อเย็นๆ ที่ผุดขึ้นมาบนแผ่นหลัง หัวใจใต้แผ่นอกเร่งจังหวะเร็วขึ้นโดยไม่อาจควบคุม เขามองพี่ทิมด้วยแววตาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ก่อนที่เสียงท่มของใครอีกคนจะดังขึ้นมา

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

พี่ทิมเดาะปากเล็กน้อยเมื่อเหยื่อไม่ติดกับ ดูเหมือนเจ้าตัวคงจะรอให้กวินหรือชุนถามว่า “จะเจอแปะลิ้มได้อย่างไร” แต่ไหนๆ พวกเขาก็ไม่มีเวลามาเล่นกันมากขนาดนั้น พี่ทิมจึงเริ่มเล่าต่ออย่างเสียไม่ได้

“มีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้นนะสิ...”

ปลายนิ้วของพี่ทิมพลิกเปิดบีกกระดาดเฮลล์ไปยังหน้าถัดไป ที่หน้านี้มีภาพสแกนของหนังสือพิมพ์เก่าแปะเด่นหราอยู่ตรงกลางกระดาด วันที่

ที่พิมพ์อยู่บนหน้ากระดาษคือ วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2519 หรือเมื่อห้าสิบปีก่อนนั่นเอง...

เช้าวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2519

มีคนมาพบศพคนเฝ้าโรงเจในสภาพแปลกประหลาด

‘ทั้งๆที่เป็นผู้ชายแต่กลับนุ่งผ้าของผู้หญิง ทั้งเนื้อทั้งตัวเปียกโชกเหมือนจมน้ำ ถูกแขวนคอเอาไว้อยู่บนช่อศาล ที่สองเท้ามีตุ่มเหล็กถ่วงร่างกายโยกไหวไปมาจากลมที่พัดจนส่งเสียงเอี้ยดอัดเป็นที่น่าสยดสยองของผู้พบเห็น และเมื่อตำรวจนำศพลงมากลับพบดินอยู่เต็มปากและมีรอยไหม้ที่ปลายมือ’

เนื่องจากเป็นหนังสือพิมพ์อาชญากรรมเมื่อห้าสิบปีก่อนที่ยังไม่มีใครตระหนักเรื่อง PDPA¹ หรือสิทธิส่วนบุคคลมากนัก นอกจากคำบรรยายที่ละเอียดจนพอจะทำให้เห็นภาพตามได้แล้ว ยังมีภาพประกอบที่ไม่ได้เซนเซอร์อะไรเลยอีกด้วย...

ก็คงเป็นโชคดีที่หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ถูกสแกนมาในความละเอียดต่ำ ซ้ำยังเป็นภาพขาวดำ กวีนจึงไม่เห็นสภาพศพชัดนัก...กระนั้นก็ยังติดตาอยู่ดี

มันเป็นเค้าโครงของชายวัยกลางคนที่สองตาเหลือกถลนราวกับกลัวอะไรบางอย่างสุดขีด ลั่นอวบอุมลั่นขึ้นมาจากที่ริมฝีปาก มีคราบอะไรดำๆ ที่น่าจะเป็นดินติดอยู่บริเวณปากและปลายคาง

เหงื่อเย็นๆ ไหลลงมาตามขมับของกวีนอย่างช่วยไม่ได้ ใบหน้าของเขาซีดเซียวขึ้นมาทุกทีๆ ด้วยความกลัว

แล้วพี่ทิมก็พลิกกระดาษไปยังหน้าถัดไปในที่สุด ทำเอากวินลอบถอนใจด้วยความโล่งอกที่อย่างน้อยตนก็ไม่ต้องดูภาพนั้นแล้ว

¹ ย่อมาจาก Personal Data Protection Act คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เป็นกฎหมายที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล

“น่ากลัวนะ” พี่ทิมเอ่ยกระตุ่นอารมณ์

ทว่าไม่มีใครตอบอะไรพี่ทิมทั้งนั้น ชุนยังคงดูมีสีหน้าไร้อารมณ์เหมือนเคย ส่วนกวินนั้นรู้สีกว่าถ้าปริปากพูดอะไรไป ความกลัวที่เขาเก็บเอาไว้จะต้องทะลักออกมาแน่ๆ จึงเลือกที่จะเงียบเสียแล้วเก็กขริม ทันใดนั้นก็บังเกิดเดดเอร์ระหว่างพวกเขาสามคนต่อเนื่องยาวนานหลายวินาที ถ้าใครจะใส่เอฟเฟกต์ตอนนั้นมันต้องเป็นเสียง ‘ฟัววว’ แน่จน

และพี่ทิมก็ดูเสียตายอีกแล้วที่ไม่มีใครเผยความกลัวออกไป เจ้าตัวจึงเล่าต่ออย่างช่วยไม่ได้

“ซึ่ง...คดีนี้เนี่ย ถือเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ในยุคนี้แหละ ออกข่าวติดกันหลายวัน ถึงขั้นที่คนในจวนผู้ว่าสั่งให้จับตาดูคดีนี้อย่างใกล้ชิดเพราะเป็นคดีสะเทือนขวัญ” พี่ทิมพูดกลางลากปลายปากกาไปยังหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ ที่ถูกสแกนมาใช้ประกอบข้อมูล ภาพพอนต์แปลกตาของหนังสือพิมพ์ยุคเก่าอัดแน่นอยู่เต็มหน้ากระดาษ

‘ผู้ว่าสั่งล่าตัวไอ้เหี้ยมฆ่าคนเผ่าศาล’

‘สิบวันแล้วแต่ไร้เงาไอ้โหดฆ่าคนเผ่าศาลเมืองชล’

‘ญาติประกาศค่าหัวหลักแสน!’

‘ลือหึ่ง! คนตายกลายเป็นผีเหี้ยน โรงเจประกาศปิดชั่วคราว’

‘ชาวบ้านร้อง ได้ยินเสียงโหยหวนจากโรงเจ มีกลิ่นเหม็นเน่าไร้ที่มา ทนไม่ไหวย้ายหนีหลายครัวเรือน!’

‘เกิดไฟปริศนาไหม้ชุมชนรอบโรงเจ เผาตลาดวอด ชาวบ้านบอกนี่เป็นอาถรรพ์!’

‘ตำรวจพึ่งไม่ได้! วิญญาณอาฆาตออกไล่ไอ้เหี้ยม! พบเห็นชายใส่ชุดผู้หญิงเดินออกมาจากโรงเจ’

จู่ๆ บรรยากาศรอบกายก็คล้ายเจียบสั่นลง เสียงหนึ่งเดียวที่ชัดเจนในขณะนี้คือเสียงการพลิกหน้ากระดาษของพี่ทิมและเสียงชีพจรของกวินเอง ลมเย็นจากที่ใดไม่อาจทราบพัดมาอย่างวังวนวนของพวกเขา ทำให้บรรยากาศยิ่งกดดัน

“แล้วสุดท้ายตำรวจจับคนร้ายได้ไหมครับ” เป็นชุนที่ถามขึ้น

พี่ทิมชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าแล้วเลื่อนปลายปากกาชี้ไปยังหัวข้อข่าวอีกหัวข้อ

‘ด่วน! ไอ้เหี้ยมออกกล่าวอีกศพ! ยังเล็งคนเผ่าศาลเช่นเดิม!’

หลังจากพบศพที่หนึ่งไม่ถึงสองเดือน ก็มีรายงานการพบศพที่สอง สาม และสี่ติดๆ กัน

ซึ่งความแปลกประหลาดของเรื่องนี้ก็คือ ผู้เสียชีวิตทุกคนล้วนแล้วอยู่ในสภาพเดียวกับลุงคนแรก...

‘ทั้งๆ ที่เป็นผู้ชายแต่กลับนุ่งผ้าของผู้หญิง ทั้งเนื้อทั้งตัวเปื้อกโชกเหมือนจมน้ำ ถูกแขวนคอเอาไว้อยู่บนชื่อศาล ที่สองเท้ามีตุ่มเหล็กถ่วงร่างกายโยกไหวไปมาจากลมที่พัดจนส่งเสียงเอี้ยดอัดเป็นที่น่าสยดสยองของผู้พบเห็น และเมื่อตำรวจนำศพลงมากลับพบดินอยู่เต็มปากและมีรอยไหม้ที่ปลายมือ’

นอกจากนี้ ผู้เสียชีวิตทุกคนยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเจแห่งนี้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการสมาคม เจริญญิก หรือนายกสมาคมผลีนุญ บำเพ็ญผลก็หนีไม่พ้น

และทุกๆ ศพก็จะถูกพบอยู่ที่นี่

ทั้งๆ ที่ทางตำรวจสั่งปิดสถานที่แห่งนี้ให้เป็นเขตหวงห้ามและมีการจัดเจ้าหน้าที่มาลาดเวรยามกันเฝ้าแล้ว กระนั้นก็ไม่รู้ว่าทั้งสามคนหลุดรอดหูตาของตำรวจเข้าไปในโรงเจได้อย่างไร

และใคร...

ใครกันที่เป็นคนทำเรื่องโหดร้ายเหล่านั้นกันแน่

มันต้องการอะไร

การที่สภาพศพของทั้งสี่คนเป็นเช่นนั้นมีความหมายอะไรหรือไม่

แน่นอนว่าไม่มีใครตอบคำถามเหล่านี้ได้ แม้ทางผู้ว่าราชการจังหวัดในขณะนั้นจะมีการสั่งให้สืบสวนเรื่องนี้ด้วยตนเอง ก็ยังไม่พบความคืบหน้าใดๆ...

ทว่ายังมีการพบศพมากขึ้นเรื่อย ๆ บรรยาการรอบ ๆ โรงเจก็ยิ่งอึมครึม เจ้าหน้าที่ยี่ตำรวจที่ถูกลงโทษจากการจัดเวรยามให้มาเผาก็ลี้ลับแล้วแต่ทำเรื่องขอย้ายกับเบ๊องบน โดยอ้างว่าพวกตนถูกผีหลอกไม่เว้นแต่ละวัน จะถูกลงโทษทางวินัยก็ยินดี

ในขณะที่เบ๊องเบ๊ซึ่งจะนำไปถึงตัวฆาตกรเลือนรางมากเท่าใด เรื่องเล่าผี ๆ สาง ๆ ของที่นี้ก็ยิ่งมากมายขึ้นเท่านั้น

นานวันเข้าผู้คนในชุมชนรอบ ๆ โรงเจก็เริ่มย้ายข้าวย้ายของออกไปที่ละบ้าน จนที่นั่นกลายเป็นพื้นที่รกร้าง กระทั่งถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการฆาตกรรมที่ฆ่าชายทั้งสี่คนได้ และการตายของพวกเขายังคงเป็นปริศนาสืบมา...

“วอหนึ่งเรียกวอสอง วอหนึ่งเรียกวอสอง”

เสียงจากวิทยุสื่อสารที่หนีบอยู่บนเอวของพี่ทิมดังขึ้น ดึงให้วินที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ของเรื่องเล่ากลับมาอยู่กับปัจจุบัน โพรติวเซอร์หนุ่มพอนลมหายใจออกมาช้า ๆ แล้วดึงวอล์กกีทอล์กกีสีแดงขึ้นมากดปุ่มเพื่อรอกคำพูดตอบกลับไป

“วอสองตอบวอหนึ่ง กำลังบริพ”

กวินพอนลมหายใจออกมายาว ๆ เมื่อเขาเพิ่งรู้สึกตัวว่าเมื่อครู่ตัวเองเผลอลื่นหายใจ เขาจึงถอนสายตาดูออกมาจากปึกกระดาษแล้วมองไปยังผู้เข้าร่วมรายการอีกคนในวันนี้

ซุนยังคงมีสมาธิจดจ่ออยู่กับปึกกระดาษเอสี่ของพี่ทิม ดวงตาดำลึกลับกวาดอ่านข้อความในนั้นอย่างตั้งใจ เดิมทีซุนก็เป็นคนสีหน้าเย็นชาอยู่แล้ว แต่อาจจะเพราะแสงสปอตไลท์ที่ส่องมาจากทางด้านหลังเจ้าตัว เสรมิให้สีผมและสีตาของอีกฝ่ายยิ่งดูดำสนิทไม่ต่างจากท้องฟ้าในตอนนี้ ส่งให้ใบหน้าของซุนดูเยือกเย็นยิ่งขึ้น

แล้วตอนนั้นเสียงจากวิทยุสื่อสารก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“อีกสิบห้านาทีพาผู้ร่วมรายการเข้าพื้นที่ได้ อีกสิบห้านาทีพาผู้ร่วม

รายการเข้าพื้นที่ได้ ทราบแล้วเปลี่ยน”

คำว่า ‘อีกสิบห้า นาที’ ทำลมหายใจของกวินปั่นป่วนเล็กน้อย เขาพ่นลมระบายก้อนหนักๆ ที่กำลังทับถมอยู่ในอกออกมาทางปาก แล้วตัดสินใจชวนพีทิมคุย

“แล้ว...ที่ผ่านมามีใครพยายามทุบที่นั่นทิ้งหรือครับ”

ในเมื่อมีปัญหาทำไมถึงยังเก็บเอาไว้

ลูกหลานแปะลิ้มเจ้าของที่ไม่เคยคิดอยากจะทำจัดที่นั่นแล้วแปรสภาพไปทำเงินบ้างเลยหรือไง

นั่นก็เป็นอีกเรื่องที่น่าสงสัย...

“เคยสิ!” พีทิมที่เพิ่งเสียวิทยุสื่อสารกลับเข้าที่เอวตอบอย่างกระตือรือร้นก่อนจะหันมายิ้มให้เขา สีหน้าเหมือนบอกว่า ‘กำลังรอให้ถามอยู่พอดีเลย!’

พีทิมพูดต่อ

“ตอนนี้อาคารที่ดินแถวนี้ขึ้นไว้อย่างกับทอง ตอนที่นั่งรถมากวินเห็นโรงงานอุตสาหกรรมใหม่ เขากว่านซื้อที่ทางแถวนี้ไปจนหมดเลยรู้เปล่า”

กวินนึกภาพตามคำพูดของพีทิมแล้วพยักหน้า เขาจำได้ว่าตลอดทางที่นั่งรถมา นอกจากจะเห็นนิคมอุตสาหกรรมใหญ่ๆ แล้ว ยังเห็นโรงงานอุตสาหกรรมผุดขึ้นมากมายท่ามกลางป่าเขาตามที่พีทิมพูดจริงๆ

“แต่...” พีทิมเกริ่น ทำกวินเผลอพูดตาม

“แต่...?”

สีหน้าของพีทิมมืดครึ้มลง “ใครก็ตามที่เคยพยายามจะทุบที่นี้ เห็นว่าถ้าไม่ตายโหง ก็ไม่ครบสามสิบสอง”

ตายโหง?

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทั้งกวินและซุนก็มุ่นคิ้วลงพร้อมๆ กัน จากนั้นพีทิมก็เปิดกระดาดเฮลิไปย้งหน้าต่อไป ก่อนกระแอมแล้วเริ่มเล่าเรื่องต่อ

“เจ้าของที่ดินที่เป็นลูกหลานของแปะลิ้มนะ เขาเคยพยายามจะทุบที่นี้แล้วขายที่ให้นิคม แต่ก่อนจะเริ่มทุบ คนงานก็ถูกผีเข้าไปสื่คน แถมเกิดอุบัติเหตุระหว่างทำงานไม่เว้นแต่ละวัน จนสุดท้ายลูกหลานของแปะลิ้ม

ก็ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ระหว่างเดินทางมาที่ไซต์งาน กลายเป็นอัมพาตครึ่งซีก โปรเจกต์เลยโดนยุบไป...ก่อนจะยุบโปรเจกต์ เขาเคยเอาซินแสมาดูด้วยนะ! ซินแสบอกว่านี่เป็นที่ดินอาถรรพ์ ต้องปล่อยไว้ให้อาบพลังแสงอาทิตย์สักร้อยปี!”

“ร้อยปี!?” กวินทวนคำด้วยความตกตะลึงขณะเอน้ำทั้งลืบขึ้นมาับ “เดี๋ยวจะพี! นี่เพิ่งผ่านไปแค่ห้าสิบปีเองนะ ก็ต้องรออีกห้าสิบปีเหอะครับ!”

“ถูกต้อง!” พี่ทิมหัวเราะแล้วตบปากวินเหมือนจะชมเชยว่าเขาเก่งมาก แล้วซุนที่นั่งอยู่นานก็เอ่ยขึ้น

“แบบนี้ให้พวกเราเข้าไปในที่ดินอาถรรพ์จะไม่เป็นอะไรเหอะครับ”

คำพูดนั้นทำให้วงสนทนาหยุดชะงัก กวินหันหน้าไปมองผู้พูด ซึ่งสีหน้าของซุนยังคงดูเยือกเย็นเหมือนเก่า กระนั้นก็แฝงความจริงจ้องเอาไว้มาก ๆ จนชวนให้กังวลตาม...

นั่นสิ ถ้าซินแสบอกว่าต้องปล่อยที่ดินไว้เปล่า ๆ ร้อยปี นั่นแปลว่าที่นี่มีอาถรรพ์อยู่เยอะมากจนต้องใช้เวลาร้อยปีในการกำจัดมันหรือเปล่า

ผู้คนมากมายที่เคยพยายามจะทุบสถานที่แห่งนี้ล้วนแล้วแต่ประสบเหตุการณ์ไม่คาดฝันกันทั้งนั้น แล้วอย่างนี้พวกเขาที่เป็นคนธรรมดา ๆ ไม่ได้มีพลังวิเศษอะไรเข้าไปเหยียบที่ดินผืนนี้จะไม่เป็นอะไรเหอะ

แถมดีไม่ดีสาตครโหดที่ฆ่าคนทั้งสี่อย่างเหี้ยมเกรียมเมื่อห้าสิบปีก่อน ก็ไม่แน่ว่าอาจจะยังวนเวียนอยู่แถวนี้ก็เป็นได้...

สายตาของกวินเลื่อนกลับไปยังพีโปรดิเวเซอร์ทันทีพลางเอ่ยสนับสนุนซุน “นั่นสิครับ”

และเมื่อถูกคนทั้งสองใช้สายตามองคั่นจนแทบจะทะลุ ครูหนึ่งพี่ทิมก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาดัง ๆ

“น่า ๆ ไม่เป็นไรหรอกน่า!” โปรดิเวเซอร์เอ่ยพลางขยับสองมือขึ้นโอบไหล่กวินและซุนเอาไว้ “พวกพี่ทำเรื่องขอเจ้าของที่แล้ว! เจ้าของที่เขา ก็โอเคแล้วยังให้คนมาถ่างหญ้าให้ด้วยนะ ก่อนจะมาถ่ารายการ เขาก็ให้พระกับซินแสมาทาบุญที่นี่ให้แล้วนะ...ไม่เป็นไร ๆ”

คำพูดตัดบทแบบไม่สมเหตุสมผลแปลก ๆ เหล่านั้นทำคิ้วของกวิน

ยิ่งขมวดเป็นปม แต่ก่อนที่กวินจะได้ถามอะไรต่อ โปรดิเวเซอร์หนุ่มก็ตอบว่า พวกเขาสองคนแล้วพาเข้าเรื่อง

“ก็คือ...ที่นี้เป็นสถานที่ล่าท้าผีใหม่ที่ยังไม่เคยมีใครถ่ายทำรายการมาก่อนนะ บ้านร้าง ตึกร้าง โรงเรียนร้างก็ไปมาจนเบื่อแล้ว นี่มาโรงเจร้างบ้าง! ไม่ต้องห่วงนะ พวกพี่ไม่มีทางให้พวกเราไปทำอะไรเสี่ยงๆ อยู่แล้ว”

ไม่พูดเปล่าแต่พี่ทิมพูดพาดึงกระดาดเฮลีสองใบในปีกนั้นมาแจกจ่ายให้เข้ากับซุนคนละแผ่น ในนั้นเป็นรายละเอียดภารกิจที่ทั้งคู่ต้องทำตอนถ่ายรายการ

พี่ทิมพูดต่อ “คือ...เดี๋ยวเข้าไปข้างในแล้วเดินตามลูกศรที่ฝ่ายสถานที่วาดไว้บนพื้นนะ มีภารกิจแค่สามภารกิจ เดินแค่นิสกาลเจ้าไม่กี่เมตร ไม่ต้องเข้าไปสำรวจในโรงทานหรือที่เก็บของ แค่นี้เอง! ง่ายๆ สั้นๆ! แล้วเดี๋ยวพี่จะเอาไปตัดต่อแบบเน้นข่าวดังในอดีตมาบิลด์ผู้ชมด้วย!”

กวินกวาดสายตาอ่านรายละเอียดภารกิจในกระดาดเฮลีส ซึ่งเขาก็พบว่า มีแค่สามภารกิจดังที่พี่ทิมว่า นอกจากนี้ ในกระดาดยังมีแผนที่ทางเดินคร่าวๆ ซึ่งก็เป็นระยะทางที่สั้นมากจริงๆ ชนิดที่ว่าอาจใช้เวลาถ่ายไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ

กระนั้นกวินก็ยังไม่อาจวางใจได้ ลางสังหรณ์บอกเขาว่ามีอะไรบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล แล้วในที่สุดพี่ทิมก็เอ่ยขึ้นมาอีกที

“ไม่ต้องกลัวนะ เชื่อพี่ พี่ไม่มีทางเอาเรามาฆ่าแกงหรอก!” โปรดิเวเซอร์ร่างท้วมตัดบท “นั่นเดี๋ยวทั้งคู่ยืนคุยกันไปก่อนนะ เดี่ยวพี่เอากล้องโกโปรมาให้พวกเราคนละตัว แล้วค่อยเข้าไปข้างในกัน”

พูดจบพี่ทิมก็ตอบว่าเขากับซุนอีกครั้งก่อนจะผละมือออกแล้วถอยไป จากนั้นก็หยิบวอล์กกีทอล์กกีที่จำลองมาตั้งแต่เมื่อครั้งขึ้นมาพูดคุยอะไรบางอย่างกับปลายทางแล้วหมุนกายเดินไปยังรถมอนิเตอร์ หวังเข้ากับซุนไว้ตรงนี้เพียงแค่สองคน...

“...” กวินเฝ้าปากขณะเงยมองดูพี่ทิมที่รีบสาวเท้าจากไปด้วยท่าที่แปลกๆ ในหัวพยายามเรียบเรียงข้อมูลมากมายที่เพิ่งได้รับมา จากนั้นสมองส่วนสติและเหตุผลก็พยายามกล่อมตัวเองว่า

คนน่ากลัวกว่าผี คนน่ากลัวกว่าผี ผีไม่มี ผีไม่มี อาถรรพ์อะไร
ไม่มีทั้งนั้น...

“คิดว่าไง” ชุนโพล่งถาม คำถามนั้นทำสติของกวินที่กำลังเริ่ม
เป็นระเบียบเรียบร้อยการจัดกระจายอีกครั้ง

“หือ...? คิดว่าไงอะไร” กวินหันขวับไปถามคนที่ลงเรือลำเดียวกัน
พอได้มามองใกล้ๆ เขาจึงรู้ว่าอีกฝ่ายนั้นสูงพอกๆ กับตัวเองเลย นับว่าชุน
ก็เป็นผู้ชายตัวสูงมากคนหนึ่งเหมือนกัน

“คิดว่าผีหรือคน” ชุนถามเข้าประเด็นตรงๆ โดยไม่มีอารมณ์บท
กวินครางอึมขณะใช้หัวสมองขบคิดอยู่ราวๆ สามวินาที ก่อนจะยกทั้งสองมือ
ขึ้นกอดอกแล้วตอบออกมาเต็มปากเต็มคำ

“ถ้าผีทำก็อาจจะดีกว่าคนก็ได้นะ”

“ทำไมล่ะ” ชุนถามกลับ

ลมซึ้นๆ พัดมาอีกสาย พาให้หญ้าสูงท่วมหัวซึ่งอยู่ล้อมรอบบริเวณ
ที่พวกเขาอยู่นอยู่ไหวเอน กวินจ้องดวงตาชั้นเดียวของเพื่อนร่วมชะตากรรมหนึ่งๆ
ก่อนจะเอ่ยสิ่งที่ตนคิดออกมา

“ก็...จนถึงตอนนี้เขายังจับฆาตกรไม่ได้ แล้วถ้าฆาตกรยังอยู่แถวนี้
เราจะไม่จับหายกันหมดเหรอ เกิดมันออกมาฆ่าคนอื่นก็จะให้ทำยังไง”

ยังงงอยู่กับผีย่อมดีกว่าสู้กับคนอยู่แล้ว

นั่นคือสิ่งที่กวินคิด

ลองนึกดูสิว่าคนที่สามารถจัดการฆาตกรรมคนทั้งสี่ได้อย่างเหี้ยมโหด
ขนาดนั้นต้องเป็นคนน่ากลัวขนาดไหน หากต้องมาเผชิญหน้ากันตอนนี้
กวินก็กลัวว่าตัวเองอาจจะกลายเป็นศพที่หักก็ว่าได้

ดวงตาชั้นเดียวของชุนเบิกขึ้นเล็กน้อยคล้ายคล้อยตามเหตุผลของ
อีกฝ่าย แต่ครู่หนึ่งมันก็ค่อยๆ หยิไค้ง พร้อมกับมูมปากทั้งสองข้างที่ยกขึ้น
เป็นรอยยิ้ม

ชุนตอบ “นั่นสินะ...”

กวินชะงักไปชั่วครู่เมื่อได้เห็นอีกฝ่ายยิ้มออกมาในระยะใกล้

ชุนเป็นคนหล่อจริง ๆ นั่นแหละ

ทั้ง ๆ ที่ปกติจะมีบรรยากาศเยือกเย็นเคลือบเอาไว้ชั้นหนึ่งเหมือนน้ำแข็งแท้ ๆ แต่พอยิ้มออกมาก็ราวกับว่ามีอากาศอุ่น ๆ พาดผ่าน ทำให้น้ำแข็งเหล่านั้นละลายไปหมดสิ้น เหลือไว้เพียงดอกไม้ที่กำลังชูช่อผลิบานเต็มที่ เหมือนกวีนั้นจะเคยได้ยินมาว่าในวง Memphis ชุนเป็นคนที่ได้รับการนิยมนมากที่สุด ซึ่งเขาเริ่มจะเข้าใจแล้วว่าทำไม

“แต่...”

คำว่าแต่ของชุนดึงดูดสติของกวีกลับมา เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยขณะมองจ้องอีกฝ่ายอย่างรอคอย

“แต่ถ้าสมาตรยังมีชีวิตอยู่ก็น่าจะเกินหกสิบ เจ็ดสิบแล้วนะ น่าจะทำอะไรใครไม่ได้แล้วมั้ง” ชุนว่า

เหมือนความจริงข้อนั้นแปรเป็นไม้หน้าสามพาดใส่หน้าผากเขา กวีนปล้นร้อง “เอออะ...!” ออกมาแล้วยกมือขึ้นเกาหัว และในที่สุดเขาก็ยิ้มพล่เมื่อพบว่าทฤษฎีของตัวเองไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย

“เอออะ ก็จริง...” กวีนทวนคำของตัวเองก่อนจะพูดสมมุติฐานอื่นที่เพิ่งคิดได้สด ๆ ร้อน ๆ ออกมา “แต่...คนที่ทำอะไรแบบนั้นได้ เราว่าน่าจะเป็นคนนะ อย่างน้อยฝีมือคงไม่มานั่งละเมียดละไมจับผู้ชายเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือจริงปะ ไม่งั้นมันจะเอาเสื้อผ้ามาจากไหนอะ กงเต็กแพ่ซันวีคเธอ”

ชุนหลุดหัวเราะเสียงหลงเมื่อได้ยินสมมุติฐานของเขา เครื่องหน้าเย็นชาปล้นมีชีวิตชีวาขึ้นมามากกว่าตอนที่เจ้าตัวยิ้มเสียอีก แม้เสียงหัวเราะนั้นจะคงอยู่เพียงแค่ว่าไม่กี่วินาทีแล้วจางหายไป แต่ก็ทำกวีนเพลอจ้องเพื่อนร่วมรายการจนนิ่งงันได้อย่างไม่ยากเย็น

ชุนสายตาระเล็งเล็กน้อยก่อนพึมพำกลั้วหัวเราะว่า “นั่นสิ...นั่นสินะ” ซ้ำ ๆ ดวงตาชั้นเดียวยิบหยีลงเป็นเส้นโค้งรูปจันทร์เสี้ยว แล้วครู่หนึ่งชุนก็เปลี่ยนเรื่องไปในที่สุด

“เอาเป็นว่า รีบทำภารกิจแล้วรีบกลับกันเหอะ ไม่อยากอยู่ที่นั่นน่ะ” พูดจบชุนก็ยื่นกำปั้นมาตรงหน้าเป็นเชิงขอความร่วมมือ ทำให้กวีนต้องชนกำปั้นกับอีกฝ่ายโดยอัตโนมัติ

“ได้เลย” เขาตอบรับ แล้วครู่ต่อมาพีทิมก็เดินกลับมาพร้อมกับ

กล้องโกโปรสองตัว พวกเขาสองคนจึงหันไปจดจ่อกับโปรดิวเซอร์เพื่อจดจำวิธีการใช้งาน

ขณะนี้ตัวเลขดิจิทัลบนหน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาหนึ่งทุ่มห้าสิบนาทีแล้ว เสียงลมหวีดหวิวพัดผ่านหูของพวกเขาไป ความสงสัยบางอย่างที่ผุดขึ้นมาในใจของกรวินยังดังก้องในโสตประสาทโดยที่เขาไม่อาจเก็บกลับไว้ได้

สรุปแล้ว...ภารกิจล่าทำผีในโรงเจร้างวันนี้เขาจะได้เจอกับอะไรกันแน่ ‘ผี’ หรือ ‘คน’...?

ย้อนกลับไปในวันที่กวินรู้ว่าตัวเองต้องมาถ่ายทำ Ghost Hunt รายการล่าผีชื่อดัง ตอนนั้นเขาโวยวายและร้องขอให้สมาชิกคนอื่นเปลี่ยนตัวกันแทบตาย แต่การวิงวอนขอเปลี่ยนตัวกลับล้มเหลวไม่เป็นท่า เนื่องด้วยประกาศิตของพี่เนมระบุเจาะจงเอาไว้ชัดเจนว่า

“ทางรายการเขาอยากได้กวินนะ”

เขาอยากถามฟ้าดินมากว่าอะไรทำให้ทางทีมงานของรายการเจาะจงมาขนาดนี้ แต่คิดดูอีกที่มันก็น่าจะเป็นเพราะคาแร็กเตอร์ของเขาเอง...

ตั้งแต่เดบิวต์เข้าวงการมา กวินพูดกับทุกคนว่า ‘เขากลัวผี’ ตลอด ซึ่งความกลัวนี้ก็ถูกค่ายจับเอามาเป็นจุดขายโดยการพาไปถ่ายวาไรตี้ประจำวงที่บ้านผีสิง กติกาของรายการในวันนั้นคือให้สมาชิกในวงแยกกันเข้าบ้านผีสิงไปที่ละคนตามลำดับ

ซึ่ง...ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าฉากของกวินนั้นสนุกสนานที่สุด

กวินทบทวนสติการไฮโซของตัวเองในวันนั้น เขารู้ดีไปถึงระดับเสียงหวีด¹ ชนิดที่ครูสอนร้องเพลงทุกคนจะต้องยกนิ้วโป้งให้ และคลิปรายการวาไรตี้ตอนนั้นก็มียอดผู้เข้าชมสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ทุกวันนี้ก็ยังมียอดเข้าชมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ชนิดไม่หาย ไม่จม ทั้งๆที่เวลาผ่านไปกว่า

¹ Whistle Register หมายถึง ช่วงเสียงหวีดร้องเพลงที่สูงที่สุดของมนุษย์ โดยมีระดับเสียงที่สูงกว่า E6

สามปีแล้วก็ตามที และคลิปนั้นก็ได้สร้างชื่อเสียงให้กวินอย่างล้นหลาม ชนิดที่ถ้าพูดถึงความกลัวผี แฟนคลับทุกคนก็จะชี้มาที่เขา

ดังนั้นตลอดเวลาสามปีในวงการบันเทิงของไฉ่หวิน เวลามีรายการอะไร เกี่ยวกับผีติดต่อมา ทางวงก็มักจะส่งกวินไป เรียกได้ว่า ‘มีผีย่อมมีกวิน’ จึงไม่แปลกอะไรเลยถ้าทางรายการ Ghost Hunt จะอยากได้เขามาสร้างสีสัน...

ซึ่งก่อนจะเริ่มถ่ายทำ ผู้จัดการส่วนตัวของเขาที่ย้ำอีกครั้งว่า

“อาทิตย์หน้ำมีอัดเพลงนะหวิน อย่ากรี๊ดล่ะ”

แล้วของแบบนี้มันห้ามได้ที่ไหนเล่า!

คนเรากลัวแล้วไม่ให้กรี๊ดจะให้ทำอะไร จะให้กราบสวัสดีผีเหรอ

แต่ถึงแบบนั้น กวินก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตกปากรับคำผีเนมไป ผู้จัดการสาวจึงส่งยิ้มที่แสนอบอุ่นราวกับมารดาอาทรบุตรมาให้ ก่อนจะตบหลังแล้วลอบยัดพระเครื่ององค์เล็กๆ ใส่มือกวิน

“พี่ได้ยินมาว่าที่นี่เฮี้ยนมาก ใครมาลองของเจอดีกันทุกราย เพราะฉันเอาพระของพี่ไป อย่าให้หายนะเว้ย”

กวินกำพระเครื่องแล้วมองตาผีเนมด้วยความรู้สึกซาบซึ้งอย่างถึงที่สุด ในหัวเฝ้าอาราธนาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ให้มาสถิตอยู่กับตัว แต่แล้วผีพรายที่มาทักข้อแมกข์ของเขาเป็นครั้งสุดท้ายก็ชักขึ้นมาเสียก่อนว่า

“แต่ผีที่นี้เป็นผีจีนนะพี่เนม พระจะช่วยได้เหรอ”

เออวะ...

ลมกลางคืนหอบเอาเสียงจ่อแจของทีมงานนับสิบ เสียงเครื่องปั่นไฟ และเสียงวิทยุสื่อสารขึ้นไปบนท้องฟ้าก่อนจะจางหายไป ทีมผู้กำกับเริ่มถ่ายทำ ช่วงเปิดรายการบริเวณหน้ารถมอเตอร์ไซด์ไม่ไกลจากจุดที่พวกเขาพึ่งบริพเท่าไร และทันทีที่สิ้นเสียงแฉิ่งขึ้น พิธีกรของรายการก็เข้าสู่คริปต์ทันที

“สวัสดีครับชาว Ghost Hunt ทุกท่าน! ผมไอดิน พิธีกรคนดีคนดีคนดีนะครับ”

พิธีกรหนุ่มเอ่ยด้วยพลังงานสดใสและน้ำเสียงมีจังหวะจะโคนอย่างเป็นมืออาชีพ

“วันนี้เป็นครั้งแรกเลยนะครับที่รายการของเรามาถ่ายกันที่โรงเจร้าง ซึ่งที่นั่นเย็นชื้นชื้อเรื่องความเฮี้ยนแบบสุดๆ ไปเลย แล้ววันนี้จะมีการกิจสุดโหดอะไรรอผู้เข้าร่วมรายการอยู่ ไปครับ! เราไปพบกับผู้เข้าร่วมรายการกันดีกว่า!”

แล้วกล้องก็แพนมาที่ก๊วนและซุน พวกเขายกมือขึ้นไหว้กล้องพร้อมกับเอ่ยคำว่า “สวัสดีครับ!” พร้อมกันด้วยความกระตือรือร้นตามพลังงานที่พิธีกรส่งมาให้

“ซุน จาก Memphis ครับ” ซุนแนะนำตัวก่อน

“ก๊วน จาก ARES ครับผม!” ก๊วนเอียงคอเล็กน้อยก่อนขยิบตาให้กล้อง และจากนั้นพิธีกรก็ร้อง ‘เย!’ แล้วเข้าสู่คริปต์ของตัวเองต่ออย่างไหลลื่น

“นี่เป็นครั้งแรกของรายการเราเลยนะครับที่ได้สมาชิกวง ARES และ Memphis มาร่วมรายการ เดี่ยวเราไปฟังความรู้สึกของทั้งคู่กันดีกว่าว่าเป็นยังไงกันบ้าง”

แล้วไมค์ก็ไปที่ซุนเป็นคนแรก

“ว่าไงครับน้องซุน รู้สึกยังไงบ้างเอ่ย” พิธีกรถาม

“ก็ตื่นเต้นครับ” ซุนกล่าวกับกล้องทั้งรอยยิ้ม ถึงแม่เจ้าตัวจะบอกว่าตื่นเต้น แต่ก๊วนที่ยืนอยู่ข้างๆ ซุนนั้นสัมผัสไม่ได้ถึงความตื่นเต้นของอีกฝ่ายเลยแม้แต่กระพริบตา...

วงการบันเทิงอะเนอะ!

พิธีกรถามต่อ “ตื่นเต้นใช่ไหมครับ ปกติซุนเคยไปลองของที่บ้านผีสิงไหม”

“ไม่เคยครับ” ซุนส่ายหน้า “นี่เป็นครั้งแรกเลย”

“โอเค...งั้นวันนี้จะสนุกแน่ๆ เลย แล้วน้องซุนเป็นคนกลัวผีไหมครับ”

ซุนยกไหล่ “ไม่ค่อยครับ”

ซึ่งดูจากสีหน้าของซุนมันก็คงจะเป็นแบบนั้นจริงๆ ในใจของก๊วน

รู้สึกเบาสบายขึ้นมาหลายชมเมื่อพบว่าตนมีที่พึ่งในวันนี้แล้ว ทว่าในขณะที่
ยังโล่งใจไม่สุด ไม่ค์ก็เลื่อนมาทางเขาเสียแล้ว

พิธีกรถาม “แล้วกวินล่ะครับ”

กวินกะพริบตาเร็ว ๆ สองสามครั้งแล้วฉีกยิ้มให้กล้อง

“ก็ตื่นเต้นครับ” แต่เมื่อพูดออกไปแล้วก็รู้สึกว่าการตอบมันเหมือน
ลอกข้อสอบคนข้าง ๆ มากไปนิด เลยเสริมไปอีกสองประโยค “...ตื่นเต้นมาก
แล้วก็ไม่ได้กลัวขนาดนั้นครับ”

“ไม่ได้กลัวขนาดนั้น!” พิธีกรหนุ่มทวนคำถามลงหัวเราะออกมา
ดูเหมือนชื่อเสียงด้านการกลั้วผีของกวินจะดังไปถึงหูพิธีกรด้วยแน่ ๆ เพราะ
เจ้าตัวดูจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งที่เขาตอบไปแบบนั้น ก่อนที่พิธีกรจะถามเขาต่อ

“ไม่กลัวแน่นอนครับ ไหวนะ? ถ้าไม่ไหวกวินสามารถถอนตัวจากภารกิจ
ได้เสมอน้า”

กวินพลันหัวเราะแห้ง ๆ ด้วยตั้งรับไม่ทัน แล้วซุนที่อยู่ข้าง ๆ ก็เอ่ย
เสริมขึ้นมาช่วยเขาอย่างเป็นธรรมชาติ

“ยังไวันนี่เราจะทำภารกิจให้ครบทุกภารกิจแน่นอนครับ ฝากเป็น
กำลังใจให้พวกเราด้วยนะครับ” พูดจบซุนก็ยิ้มให้กล้องอย่างมีอัธยาศัย
แล้วเสียง ‘คัต’ ของผู้กำกับก็ดังออกมาจากหูฟัง

ทันทีที่ลิ้นเสียง ‘คัต’ รอยยิ้มอัธยาศัยดีของหัวหน้าวง Memphis
ก็จางหายไปโดยอัตโนมัติ มุมปากของอีกฝ่ายตกลงลงอย่างเป็นธรรมชาติ
พร้อม ๆ กับลมหายใจที่ผ่อนออก กวินก็เช่นกัน ทว่าเขาไม่ลืมที่จะหันไป
ค้อมศีรษะเป็นเชิงบอกซุนว่าขอบคุณที่ช่วยแก้สถานการณ์ให้ ซึ่งซุนก็ผงก
ศีรษะน้อย ๆ ตอบรับว่าไม่เป็นไร

และเมื่อทางรายการได้ footage² เปิดรายการที่ต้องการเรียบร้อยแล้ว
ทั้งคู่ก็ถูกทีมงานสองคนพาเดินตรงเข้าไปยังจุดหมายของรายการในวันนี้
โดยไม่ได้มีพิธีกรไปด้วย...

²Footage คือ คลิปวิดีโอต้นฉบับที่ถูกบันทึกโดยไม่ได้ผ่านการตัดต่อหรือแก้ไข
(Raw Footage) ถือเป็นวัตถุดิบหลักที่สำคัญที่สุดในกระบวนการตัดต่อเพื่อสร้างสรรค์
เป็นผลงานวิดีโอที่สมบูรณ์

กวินเงยหน้ามองสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ที่โผล่เข้ามาทุกที มันดูคล้าย
ปีศาจร่างโตที่กำลังส่งสายตามองมาทางนี้อย่างเผื่อคอย ตัวสถาปัตยกรรม
ทรงจีนถูกล้อมด้วยรั้วปูนและซุ้มประตูจีนสูงใหญ่ รูปปั้นสิงห์ มังกร และ
สัตว์ต่างๆ ที่ประดับรอบรั้วต่างแตกหักไปตามกาลเวลา พื้นที่รอบๆ อาคาร
ถูกแผ้วถางหญ้าที่สูงท่วมหัวออกไปหมดแล้ว กระนั้นกวินก็ยังคงมองเห็น
ร่องรอยของเถาวัลย์ที่เกาะเกี่ยวเสามังกรบางส่วนได้รางๆ

มันดูเก่าแก่ทรุดโทรมมาก บนผนังเต็มไปด้วยคราบน้ำและรอยเชื้อรา
เป็นต่างดวง ภาพเขียนสีที่เคยสวยงามดั่งมัลลันแล้วแต่ซีดจางจนเห็นภาพ
ไม่ค่อยชัด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเรื่องเล่าที่ได้ยินมาจากพี่ทิมตอนบริฟหรือเปล่า
แต่ยิ่งเข้าไปใกล้มันมากเท่าไร เขาก็ยิ่งรู้สึกหนาวยะเยือกมากเท่านั้น

ความกลัวที่เหมือนจะจางหายไปก่อตัวขึ้นมาใหม่อีกครั้ง หัวใจของ
กวินโหวงหวิวจนเริ่มกระสับกระส่าย เขารู้สึกได้ว่ามือของตัวเองสั่นเล็กน้อย
แถมเหงื่อเย็นๆ ยังผุดขึ้นมาเต็มแผ่นหลัง ในใจประหวั่นพรั่นพรึงจนคิดอะไร
ไม่ออกแล้ว

“นี่...”

เสียงข้างตัวดังขึ้นตัดกับเสียงสวบสาบของเท้าสี่คู่ที่เดินย่ำไปตาม
พงหญ้า กวินหันไปตามเสียงโดยอัตโนมัติ

“คะ...ครับ...?”

พลันนั้นเขารู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ถูกยึดใส่มือซ้าย ด้วยแสงที่มีจำกัด
เพราะไฟฉายทั้งสองกระบอกอยู่กับพี่ทิมงานทั้งหมด กวินจึงมองไม่เห็นว่ามี
มันคืออะไรกันแน่ แต่จากผิวสัมผัสที่สากเล็กน้อยดูเหมือนจะเป็น...

ก๊อนกระดาก?

เมื่อลองใช้ปลายนิ้วลูบ กวินจึงรู้ว่ามันเป็นก๊อนกระดากที่ถูกพบเป็น
รูปสามเหลี่ยม มีขนาดเล็กไม่ใหญ่ สามารถกำไว้ในอุ้งมือได้ เขามั่นค้ำ
ด้วยความสับสน แต่ยังไม่ทันได้ถามคนที่ให้มาว่ามันคืออะไร ชุนก็เอ่ยออกมา
เบาๆ ให้พวกเขาได้ยินกันเพียงแค่สองคน

“ฮู้...” ชุนกระซิบ “ยันต์ของคนจีนนะ เก็บเอาไว้ แล้วก็ไม่ต้องกลัว
ขนาดนั้น หน้าซีดหมดแล้ว”

“...” คำพูดมากมายดีตื่นขึ้นมาจากที่ริมฝีปาก แต่กวินก็พูดอะไรไม่ออกเลย หัวสมองพยายามทบทวนอย่างหนักหน่วงว่าเขาแสดงออกว่าตัวเองกลัวขนาดนั้นเลยหรอวะ

“มะ...ไม่ได้กลัว” กวินบอกปิดพรางเก็บสู้หรือยันต์หรืออะไรก็ตามที่ซุนให้มาใส่ในกระเป๋าสี้อยึด แล้วจู่ๆ พี่ที่ทีมงานสองคนที่เดินนำมาตั้งแต่ต้นก็หยุดเดินกะทันหัน พาให้ซุนกับเขาต้องชะงักก็เฝ้าตามไปด้วย

“พวกพี่ส่งแค่นี้ละ”

คำพูดของพี่ทีมงานทำกวินอ้าปากพรางส่งเสียง “...ฮะ?” ด้วยความประหลาดใจออกมา เพราะตรงนี้คือกลางทุ่งหญ้าที่อยู่ห่างจากซุ้มประตูโรงเจมาราวๆสิบเมตร ซึ่งไม่น่าจะใช้จุดสแตนด์บายตามที่ตกลงกันได้

แต่ยังไม่ทันที่กวินและซุนจะได้ถามอะไร ไฟฉายกระบอกหนึ่งก็ถูกยื่นมาตรงหน้า

“เดี๋ยว...พี่...” กวินที่เพิ่งรวบรวมสติได้หุบลุบสายตามองไฟฉายสลับกับใบหน้าที่ทีมงานเล็กเล็ก แนนอนว่าเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากรีบมันมาก่อน

ซุนโพล่งถาม “แล้วพี่จะไม่ไปส่งพวกผมถึงข้างในหรอครับ”

และเมื่อกวินหันไป เขาก็เห็นว่าพี่ที่ทีมงานอีกคนยัดไฟฉายใส่มือซุนเหมือนกัน

พี่ที่ทีมงานที่ยื่นไฟฉายให้ซุนยิ้ม “ไม่ได้หรอก ก็เดี๋ยวซุนกับกวินจะเริ่มเดินกลิ้งโกโปรตตั้งแต่หน้าซุ้มประตูไซ้ไหมล่ะ ถ้ามีพวกพี่ติดเข้าไปในกลิ้งจะทำยังไง”

คำพูดของพี่ที่ทีมงานนั้นสมเหตุสมผลมาก แต่อีกใจของกวินก็รู้สึกว่ามันมีพิรุณมากด้วยเช่นกัน กระนั้นเขาก็ตอบไม่ถูกว่ามีพิรุณตรงไหน และกว่าที่กวินจะรู้สึกตัวเองควรทักท้วงอะไรสักสองสามคำ ทีมงานทั้งคู่ก็หมุนกายเดินจ้ำจี้กลับไปทางรถมอเตอร์แล้ว...

จุดแสงไฟในความมืดสองจุดของพี่ที่ทีมงานค่อยๆ ไกลออกไป ความรู้สึกของการถูกลอยแพเด่นชัดขึ้นมาในหัวส่านึก กวินครางออกมาเบาๆ หัวใจเต้นกระหน่ำลึบสนจนไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไรก่อนดี แล้วในขณะที่เขากำลังทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น เสียงสวรรค์ก็พลันดังออกมาจากหูฟัง

“ฮัลโล่ๆ กวินครับ ชุนครับ เดินเข้าไปในโรงเจได้เลยครับ”

เป็นเสียงของพี่ทิม กวินเหลือบสายตาไปมองสบกับชุน ดูเหมือนว่าการบันทึกเทปรายการนั้นเริ่มต้นขึ้นแล้วโดยที่ทั้งคู่ไม่ทันได้ตั้งตัว

สีหน้าของหัวหน้าวง Memphis ยังคงเยือกเย็นเหมือนเก่า ชุนยกมือขึ้นขยับหูฟังอินเอียร์ก่อนถามย้ำออกไป

“ให้เข้าไปเลยเหอะครับ”

“ใช่ เข้าไปได้เลยครับ แล้วก็อย่าลืมใช้โกโปรถ่ายเก็บฟุตมาให้พี่นะ”

กวินฟังคำสั่งพลางหงนหน้ามองชุ่มประตู่จินตรงหน้าที่มีตัวอักษรภาษาจีนสีซีดจางสลักอยู่บนต้นเสาทั้งซ้ายขวา ขณะฟังชุนตอบพี่ทิม

“ครับ...” ชุนคุยกับพี่ทิมอีกสองสามคำ จากนั้นทั้งคู่ก็ก้าวเดินไปยังชุ่มประตู่

กลิ่นเหม็นฉุนของคอกหมูยังคงปะปนอยู่ในสายลมที่พัดมา พาให้มวลอากาศรอบๆ ยิ่งกดดัน บรรยากาศวังเวงที่แผ่ออกมาจากชุ่มประตู่เสมือนกำลังบอกพวกเขาว่าอย่าเข้าไปในนั้น...แต่กวินก็ไม่ได้อยู่ในจุดที่มีทางเลือกมากนัก เขาจึงต้องรวบรวมความกล้าแล้วก้าวเท้าเดินต่อไป ทว่ายิ่งเดินเข้าไปใกล้มากเท่าไร ฟีเท้าของกวินก็หน่วงช้าลงเท่านั้น และในขณะนี้เขากำลังถูกกดดันด้วยบรรยากาศรอบตัว ชุนก็พูดขึ้นมา

“ให้จับมือพาเดินไหม”

กวินหันไปมองคนพูด เขาจึงเห็นว่าชุนกำลังยิ้มอยู่ ความกลัวที่ก่อตัวขึ้นมาในหัวเหมือนจะเบาบางลงไปเล็กน้อย แต่ความฉุนเฉียวกลับตื้นขึ้นมาแทนที่

จับมืออะไร ไม่ใช่เด็กสักหน่อย!?

“ทำไมต้องจับมืออะ” กวินยัดคอขณะถามเสียงห้วน

ชุนส่งเสียงหัวเราะขึ้นจมูกก่อนสายหัว

“ก็กวินดูกลัว” ชุนตอบพลางก้าวขาเดินเข้าไปในชุ่มประตู่ ซึ่งกวินก็รีบสาวเท้าตามอีกฝ่ายไปแล้วตีสีหน้าออกมาว่าไม่ได้กลัวเลยสักนิด

“พี่คิดไปเอง” เขาเน้นคำว่าพี่เป็นพิเศษ อันที่จริงกวินเพิ่งตระหนักได้ตอนก่อนเข้ารายการเมื่อคืนนี้เองว่าชุนอายุมากกว่าเขา เพราะพี่เนมเตือนว่า

ให้ทำตัวมีสัมมาคารวะกับคนอายุมากกว่าและให้เรียกขุนว่าพี่ด้วย

“จริง ๆ ห่างกันแค่สองปี ไม่ต้องเรียกพี่ก็ได้เนอะ” ขุนเอ่ยสบาย ๆ แบบไม่ถือตัว พลางทวงพี่ไต่ล่งเพื่อให้พวกเขาเดินเคียงกันไป เสียงสวสาปของพื้นหญ้าดังในอากาศและก้องขึ้นไปบนฟ้า

และทันทีที่พวกเขาก้าวขาพ้นซุ้มประตูมังกรมา กวินก็สัมผัสได้ว่า อุณหภูมิรอบตัวคล้ายจะลดลงหลายองศา ส่งความเย็นเยือกจากชุมชนให้แผ่ไปตามสันหลัง กวินจึงส่งเสียงกระแอมในลำคอเบา ๆ เพื่อขับไล่ความเยือกเขาล่านั้น ก่อนจะดึงตัวเองกลับมาอยู่กับบทสนทนาและไม่มองอะไรซ้ำมากเกินไปกว่าหนทางด้านหน้าสามก้าว

“ให้เรียกพี่เถอะครับ” เขาตอบหลังจากเงยไปนาน

“งั้นก็ตามใจ” ขุนยกไหล่พลางวาดกลิ้งไปทางโรงทานที่มีลักษณะเหมือนโรงยิมโล่ง ๆ ใหญ่ ๆ ซึ่งบัดนี้ไม่มีอะไรอยู่แล้วนอกจากเศษซากของโต๊ะที่ตั้งอยู่กระจัดกระจาย บ่งบอกให้รู้ว่าตรงนั้นเคยเป็นอะไรมาก่อน จากนั้นก็รายงานโปรดิเวเซอร์

“มาถึงแล้วครับพี่ทิม”

“โอเคครับ”

เสียงที่ตอบกลับมาในหูฟังชวนให้รู้สึกอุ่นใจ กวินหวนนึกไปถึงบริฟที่คุยกันเมื่อครู่แล้วเดินเข้าไปทางศาลเจ้าร้างที่ตั้งอยู่ถัดจากบริเวณโรงทานไปทางขวา ในระหว่างนั้นก็พูดกับไมค์ไปด้วยเพื่อสื่อสารกับทีมงาน

กวินถาม “ให้เข้าไปที่ศาลเจ้าเลยใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ แต่ไปช้า ๆ นะ เจออะไรก็แวะสำรวจหน่อย”

น้ำเสียงของพี่ทิมฟังดูกระตือรือร้นมากจนกวินรู้สึกอยากสลับตัวเองกับโปรดิเวเซอร์เดี๋ยวนี้

พี่ทิมพูดต่อ “อ้อ ไซ ในโรงเจมีกล้องติดอยู่แค่ห้าตัวนะ ยังไงพวกเราก็นั่งเดินกันไปตามลูกศร ห้ามออกนอกเส้นทางเด็ดขาดเข้าใจไหม ไม่งั้นกล้องจะถ่ายไม่เห็น”

กวินฟังคำพูดในหูฟังแล้วก็ส่งไฟฉายไล่ลงไปที่พื้น เขาจึงได้เห็นว่ามีการพ่นสเปรย์สีดำเป็นรูปลูกศรเอาไว้ตามพื้นจริง ๆ โดยมันชี้ตรงจากจุดที่

พวกเขาขึ้นอยู่กับเงินและขายคาไปยังโชนกาลเจ้า

“เข้าใจแล้วครับ” ชุนตอบกลับหลังเงยบอยู่นาน

โรงเจแห่งนี้มีขนาดใหญ่มาก ตรงกลางประกอบไปด้วยอาคารใหญ่สองอาคารที่ตั้งคู่กัน ด้านซ้ายคือโรงทานที่ทั้งคู่อิงเดินผ่านมา ส่วนด้านขวาเป็นศาลเจ้าเงินที่มีขนาดเล็กกว่าโรงทาน และสิ่งที่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างโรงทานและศาลเจ้าก็ดูเหมือนจะเป็นห้องเก็บของที่มีประตูเหล็กปิดเอาไว้ อย่างมิดชิดและแน่นหนา มีการคล้องโซ่และล็อกแม่กุญแจใหญ่ๆ ไว้อีกหนึ่งชั้น

กวินใช้วิธีกวาดไฟฉายและกล้องสำรวจไปเร็ว ๆ โดยไม่ได้แช่กล้องเอาไว้นาน เขารู้ว่าทำแบบนี้คนดูอาจจะเวียนหัวได้ แต่นั่นก็ปล่อยให้ปัญหาคงคนดูไปเพราะชีวิตเขาตอนนี้มีปัญหามากแล้ว

พื้นปูนบนลานที่พวกเขาเดินกันอยู่นั้นทรุดโทรมพอสมควร มีทั้งรอยแตกและหลุมบ่อที่เกิดจากชั้นปูนแยกตัวกันทำให้ต้องคอยระวังเวลาเดิน นอกจากนี้บนพื้นทางเดินยังมีใบไม้แห้งสีน้ำตาลรวมถึงกระดาษเงินกระดาษทองเกลื่อนกลาด แม้จะได้ยินทีมงานบอกว่าก่อนจะถ่ายทำมีการเข้ามาเคลียร์พื้นที่และทำความสะอาดบางจุดแล้ว แต่สภาพมันก็ไม่ได้ดูดีขึ้นเลย...

“อย่าเก็บขึ้นมาละ”

เสียงของชุนดังให้กวินที่แช่สายตาและกล้องเอาไว้กับกระดาษเงินกระดาษทองเหล่านั้นหันไปหา

“บ้า ใครจะเก็บ” เขาส่งเสียงหัวเราะเบาบางในลำคอ สายตาเลื่อนขึ้นมองไปด้านหน้าขณะค่อย ๆ เดินผ่านห้องเก็บของที่ดูโคตรจะวังเวงไปทางศาลเจ้า

แล้วเสียงพีทิมก็ดังลอดมาจากหูฟัง

“ทำดีมาก! คุยกันไปเรื่อย ๆ อย่าให้เงยบนะครับ ส่งกล้องถ่ายไปรอบ ๆ ด้วยนะ!”

กวินฟังคำสั่งแล้วก็ถอนหายใจออกมาแรง ๆ ในใจคิดว่า

ที่ให้มีไปแอดไลน์กันหลังจบงานก็ได้มั้ง

แต่ก็ไม่ได้พูดมันออกไป เขาตัดสินใจหันไปชวนผู้ร่วมรายการอีกคน

คุยตามคำสั่ง

“มันเรียกว่าอะไรเธอ”

ขุนขมวดคิ้วคล้ายไม่เข้าใจคำถามของเขา กวินจึงเอ่ยคำขยาย

“ที่พื้น...”

คนอายุมากกว่าส่งเสียง “อ้อ...” จากนั้นจึงตอบออกมา “กิมจั่ว”

“เอาไว้ทำอะไร”

“เผา”

เป็นคำตอบที่กำปั้นทุบดินมาก ถ้าไม่มีกล้อง กวินจะถามขุนว่าตั้งใจกวตดินใช่ไหม ความกลัวที่กลายเป็นความฉุนเฉียวทำให้กวินมองคนข้างตัวด้วยอารามอยากหาเรื่อง

ใบหน้าของขุนนั้นอยู่ในหมุมมืดโดยมีแสงจันทร์ส่องมาจากด้านข้างทำให้เขาเห็นเส้นโครงร่างของใบหน้าที่แสนสมบูรณ์ ทั้งหน้าผากนูน จมูกโด่งและปลายคางมน ถึงริมฝีปากของอีกฝ่ายจะมีรอยยิ้มประดับอยู่อย่างเป็นมืออาชีพ ทว่าสีหน้าโดยรวมนั้นดูกังวลมากทีเดียว

ในตอนนั้นกวินจึงตระหนักได้ว่าไม่ได้มีแค่เขาที่กลัว...

ความล้าพองบางอย่างผุดขึ้นในใจ กวินหยิบเอาคำพูดที่อีกคนเคยพูดกับเขาเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้วมาย้อนพร้อมกระหยิ่มยิ้มย่อง

“ให้จับมือพาเดินไหม”

ขุนเหลือบสายตามามองกวิน ฝ่าเท้าของคนอายุมากกว่าชะงักเล็กน้อยขณะพ่นลมหายใจที่คล้ายกับการหัวเราะออกมา

“ไม่”

กวินหยุดฝีเท้าตามแล้วกล่าวสบายๆ “ไม่ต้องเกรงใจพี่ ผมเข้าใจ”

“ไม่ได้” ขุนส่ายหัวปฏิเสธอย่างเด็ดขาดก่อนจะกวาดลำแสงของไฟฉายในมือไปยังกำแพงด้านซ้ายแล้วเอ่ยเสียงแผ่ว “คนมอญเยะเยะ”

กวินที่กำลังจะขำกับคำพูดนั้นมองตามลำแสงของไฟฉายไปโดยอัตโนมัติแล้วภาพตรงหน้าก็ทำเลือดในกายของเขากลายเป็นน้ำแข็ง...

เมื่อเห็นว่าสายตาทะลาลงมาทางนี้จริง ๆ

“...!!”

กวินกริดร้องโดยไม่มีเสียง หัวใจหล่นวูบจากหน้าอกลงไปใต้ตาตุ่ม และก่อนที่วิญญาณของเขาจะพุ่งออกจากร่างไปด้วย ชุนที่ยืนอยู่ข้างกัน มาตลอดก็เดินตรงเข้าไปหาสายตาเหล่านั้นโดยทิ้งเขาเอาไว้ให้ยืนอยู่ในความมืดคนเดียว

“ตะ...เดี่ยว!” กวินละล้าละลักขณะวิ่งตามไป แม้ในใจจะไม่ได้อยากเท่าใดนัก แต่มันก็ดีกว่ายืนอยู่คนเดียวในความมืดตรงนั้นแน่นอน “อะ...อันนี้มันออกนอกเส้นทางหรือเปล่า!”

ชุนหยุดยืนนิ่งอยู่หน้ากำแพงด้านนอกศาลเจ้า ลำแสงเล็กๆ ของไฟฉายในมืออีกฝ่ายส่องให้เห็นว่าเจ้าของสายตามากมายที่มองมาทางพวกเขา มันคือรูป...

...รูปถ่ายขาวดำที่เหมือนกับรูปติดหน้าศพ

กรอบรูปไม้เก่าๆ ถูกติดเรียงกันเอาไว้บนกำแพงศาล สีของภาพถ่ายแต่ละภาพซีดจางไปตามวันเวลา มันเรียงกันเป็นสี่แถว ในแต่ละแถวนั้นมีห้ารูป โยงใยกันด้วยใยแมงมุมราวกับสายสิญจน์ที่ถูกพันเอาไว้อย่างไม่เรียบร้อย

ผู้คนในภาพถ่ายประกอบด้วยชายวัยกลางคนและชายชรา สายตาของทุกคนในรูปล้วนแล้วแต่มองตรงมาที่พวกเขาด้วยสีหน้าเฉยเมย แผลกลืนอายุหดหู่ไร้ชีวิตชีวา เพียงแค่จ้องตาที่มีสีขาวดำตัดกันชัดเจนเหล่านั้น จินตนาการของกวินก็พร้อมจะเสริมเติมแต่งว่าลูกตาของทุกคนในรูปสามารถลอกไปมาได้...

โสตประสาทของกวินไม่ได้ยินเสียงอื่นใดนอกจากเสียงหัวใจของตนเอง มันดัง *ตึก ตึก ตึก* ไม่ต่างจากเสียงเคาะจังหวะในอินเอียร์ยามขึ้นคอนเสิร์ต กวินจ้องเขม็งไปยังรูปถ่ายเหล่านั้นพลางปริปากถามเสียงล้น

“นะ...นี่”

ชุนกวาดไฟฉายส่องไปยังภาพของชายชราคนหนึ่ง ซึ่งติดอยู่ตรงกลางของแถวบนสุด

ใบหน้าเย็นชาของอีกฝ่ายหันมาหาเขาช้าๆ ก่อนเอ่ยเสียงทุ้มแหบ

“แปะลิ้มไง...”

“แปะลิ้มไง...”

เสียงของซุนดังทับกับเสียงของพีทิมในความทรงจำของกวินพอดี

“...แปะลิ้ม เป็นลูกหลานของนายอึ้งเส็งอีกที”

“เดี๋ยวเข้าไปข้างในกวินกับซุนจะได้เจอแปะลิ้มด้วยนะ อย่าลืมนะไป
สวัสดีเขาละ”

“...อย่าลืมนะไปสวัสดีเขาละ”

และเมื่อตั้งสติได้ กวินก็รีบถอนสายตาทูลุกลงมองพื้นด้วยไม่อยากจะ
สบตากับผู้คนในรูปนานัก

“อ้อ...” กวินตอบกลับเสียงสั้นๆ “ละ...แล้วคนอื่นละ”

ซุนให้คำตอบรวมๆ แทน “เป็นภาพของคณะกรรมการและนายก
สมาคมผลิบุญบำเพ็ญผลนะ” เขาพูดพลางค่อยๆ ไล่ฉายไฟไปยังรูปแต่ละรูป
ท่าทางของคนอายุมากกว่าดูไร้ซึ่งความกลัวโดยสิ้นเชิง แม้แต่น้ำเสียงก็นิ่งสงบ
เหมือนกับว่ากำลังอ่านป้ายโฆษณาอะไรสักอย่างตามรถไฟฟ้า ผิดแต่ว่าสิ่งที่เข
ากำลังอ่านอยู่ตอนนี้ คือชื่อของคนที่น่าจะตายไปแล้ว

“ใช่...มีนายแต๋อึ้งเส็ง ผู้ก่อตั้ง แต่เม่งกวง แต่ลิ้มหลี่ เต็งจี้เส็ง...”

แล้วเสียงในหูฟังก็ดังซ้ำพาให้พวกเขาทั้งคู่สะดุ้งพร้อมกัน เสียงของซุน
ที่กำลังไล่อ่านชื่อของคนในรูปแต่ละคนขาดหายไปในลำคอ

“เอะละครับ ภารกิจที่หนึ่ง ทักทายเหล่านายกสมาคมผลิบุญบำเพ็ญผล
สิครับทั้งคู่!”

รูม่านตาของกวินค่อยๆ หดแคบเมื่อสมองของเขาแล่นรู้แจ้งขึ้นมาว่า
พวกเขาจะสามารถมาสวัสดิแปะลิ้มได้อย่างไร จากนั้นในใจก็เริ่มกดดัน
บรรพบุรุษของพีทิมขึ้นไปราวๆ เจ็ดรุ่น

“พูดออกมาดังๆ ว่าเราจะมาทำอะไร แล้วอย่าลืมนะจ้องตาพวกเขาน้ำ”
น้ำเสียงของโปรดิวเซอร์ฟังดูตื่นเต้นมาก ส่วนกวินรู้สึกเหมือนอยากจะกั๊กลิ้น
แล้วตายลงตรงนี้ได้

พูดออกมาดังๆ ว่าแย่แล้ว ยังจะให้จ้องตารูปอีกเหรอ!

เกิดเขาหัวใจวายตายไปใครจะรับผิดชอบ!!

กระนั้นนี่คือรูปแบบของรายการ Ghost Hunt ที่มักจะมีการกิจการ
ทำลายความกลัวโหดๆให้ผู้เข้าร่วมรายการทำ ถึงกวินจะไม่เคยดูรายการเต็มๆ
แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เคยได้ยินเรื่องรูปแบบรายการมาบ้าง

“ต้องทำทั้งคู่ไหมครับ”

เสียงของซุนตึงสายตากวินที่ตึงแนบแน่นอยู่กับปลายเท้าของตัวเอง
ให้หันไปหา และยังไม่ทันที่เขาจะได้ร้อง...ฮะ? ซุนก็พูดกับหูฟังต่อแล้ว

“ให้ผมทำคนเดียวได้ไหม”

คล้ายว่าผู้เข้าร่วมรายการอีกคนจะสัมผัสได้ว่าเขากำลังจะเป็นลมแล้ว
คิ้วของกวินขมวดมุ่นเล็กน้อย แล้วเสียงของพีทิมก็ดังขึ้นอย่างล่งเล

“อืม...ไม่ได้สิครับ ต้องทำทั้งคู่นะ กวินไม่ไหวแล้วเหรอ”

กวินแลบลิ้นเลียริมฝีปากของตัวเองซ้ำ ๆ ขณะสูดลมหายใจเข้าลึก
แล้วตัดสินใจเอ่ยแย้งออกไปอย่างรวดเร็ว

“ไม่เป็นไรครับ ยังไหวครับ”

“ซัวร์นะ?”

“ซัวร์ครับ” เขาตอบอย่างมาดมั่นพลางพยักหน้าให้คนอายุมากกว่า
ที่มองมาเพื่อบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง

ถึงแม้ดวงตาชั้นเดียวคู่นั้นจะยังคงเคลือบด้วยบรรยากาศเย็นชา
กระนั้นกวินก็สัมผัสได้ถึงความห่วงใยที่อีกคนมอบให้โดยไม่ต้องมีคำพูดใด

ซุนยังคงดูกังวลเล็กน้อยตามประสาททั่วหน้าว่าที่เคยต้องคอยดูแลและ
สังเกตสมาชิกทุกคน คิ้วของอีกฝ่ายเลิกขึ้นเหมือนจะถามว่าแน่ใจหรือเปล่า

ความตั้งใจแรกของกวินคือเขาอยากทำงานนี้ให้เสร็จเร็วๆ เพื่อจะได้
ไม่เป็นการรบกวนอีกฝ่ายและจะได้ไม่ต้องอยู่ที่นั่นนานนัก ดังนั้นทางรายการ
ให้ทำอะไร เขาก็ควรจะทำโดยไม่อิดออด เพราะมันเป็นเงื่อนไขของการมา
ร่วมรายการนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“เอาเลยไหม” กวินเอ่ยออกเสียง แล้วมูมปากที่ตกลงตามธรรมชาติ
ของซุนก็ค่อย ๆ ยกขึ้นในที่สุด

ซุนพยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึก

“สวัสดีครับ!”

ซุนเป็นคนเริ่มก่อน น้ำเสียงของอีกฝ่ายดังฟังชัด มันพุ่งตรงเข้าไปในความมืดอันรื้นล้นรอบกาย ก่อนจะเลือนหายไปพร้อมกับสายลมกลิ่นเหม็นฉุน

“ผมชื่อซุน! ที่มาในวันนี้ผมมาทำงาน ไม่ได้ตั้งใจจะมาลบล้างอะไรขอให้การทำงานในวันนี้เป็นไปอย่างราบรื่นและไม่มีสิ่งใดไม่ดีมาแผ้วพานด้วยครับ” สายตาของซุนกวาดไล่มองไปตามรูปแต่ละรูปที่ติดอยู่บนกำแพงอย่างกล้าหาญ ความชื่นชมบางอย่างซึมเข้ามาในใจของกวินและทำให้ความกลัวของเขาค่อยๆ คลายไป

เสียงลมราตรีหิวพิวพัดมาจากด้านในศาล พาให้ประตูไม้สีแดงของอาคารศาลเจ้าที่ปิดครึ่งเปิดครึ่งส่งเสียงแอ๊ด...เบาๆ รวากับใครบางคนกำลังตอบรับคำพูดของซุนกลับมา

และความกลัวที่คลายไปเมื่อครู่ก็กลับมาใหม่หลังจากที่เขาได้ยินเสียงแอ๊ดนั้น

มันคือลม...

กวินปลอบตัวเอง

ใช่ มันคือลม...

เขารวบรวมสติกลับมา ก่อนจะอ้าปากตั้งใจจะทำภารกิจต่อจากซุน ทว่าเสียงของพีทิมที่ดังลอดมาจากหูฟังก็ทำให้ชะงักอีกครั้ง

“เดี๋ยวกครับซุน บอกเขาด้วยสิครับว่าขอให้ได้เห็นในสิ่งที่อยากเห็น... ขอให้เห็นผีนะ ขอให้เห็นคนตายด้วย พูดยให้ชัด เข้าใจไหม”

ซุนก็ชะงักไปเช่นกัน คิ้วที่ตรงราวกับใบดาบมุ่นลงขณะตอบคนในหูฟัง

“จะดีเหรอครับ” น้ำเสียงของซุนลอดไรฟนเล็กน้อย แม้แต่แวตาก็เคยมันคงก็พลันสั่นไหว คล้ายว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะมาเจอการท้าทายเบอร์นี้

“ดีสิครับ! ไม่งั้นเราจะเห็นผีได้ยังไง จริงไหมล่ะ มันต้องท้าทายหน่อยไง”

เสียงของพีทิมว่าเรียงก่อนจะตามมาด้วยเสียงหัวเราะร่วนอย่างอารมณ์ดี

“เร็วๆ สิครับ พุดออกมา แล้วก็จ้องตารูปด้วย ไม่งั้นพี่ไม่ให้ออกมานะ พวกเราเสียเวลาไปมากแล้วนะครับ”

น้ำเสียงของพีทิมเปี่ยมไปด้วยความกดดันติดกับตอนพูดประโยคเมื่อครู่

“ซุนจะทำให้พี่เสียเวลาหรอกครับ”

กวินเห็นลูกกระตือรือร้นที่กลางลำคอของอีกฝ่ายเคลื่อนขึ้นลงจากการกลืนน้ำลาย สันกรามคมกริบของคนอายุมากกว่าสบแน่นจนขึ้นเป็นสันนูนจากการสะกดกลืนอารมณ์

เสียงแอ๊ด...ของประตูไม้สีแดงดังขึ้นอีกครั้งพาให้ขวัญผวา กลืนขึ้นๆ ในอากาศบ่งบอกให้รู้ว่าอีกเดี๋ยวฝนอาจจะตก และเมื่อถึงตอนนั้นการถ่ายทำก็อาจจะล้มเหลว และพวกเขาก็จะต้องเข้ามาที่นี่ใหม่อีกครั้ง...

แต่กวินไม่อยากเข้ามาที่นี่อีกแล้ว

ซุนยังคงไม่พูด ส่วนเสียงในหูฟังที่เร่งเร้าและกดดันก็ดังขึ้นมาอีก

“เร็วครับ! พูดสิว่าอยากเห็นพวกเขา!”

เหงื่อเย็นๆ ผุดขึ้นมาที่ขมับ กวินสังเกตได้ว่ามือที่อยู่ข้างลำตัวของซุนกำเข้าหากันและสั่นเล็กน้อยจากอารมณ์บางอย่างที่พลุ่งพล่าน แล้วเขาก็ตัดสินใจยื่นมือไปคว้าข้อมือของคนข้างตัวที่กำลังสั่นเอาไว้ ก่อนจะโพล่งออกมาเสียงดังฟังชัด

“สวัสดีครับ!!”

เสียงของกวินแผ่กังวานไปรอบตัว พาให้ซุนที่ยืนอยู่ข้างๆ สะดุ้งเฮือกแล้วหันมามองเขาตาโต ใบหน้าของซุนส่ายน้อยๆ คล้ายห้ามไม่ให้เขาพูดตามสคริปต์ที่ถูกกดดัน

แต่ไม่มีใครห้ามเขาได้แล้ว...

“ผมชื่อกวิน ที่มาในวันนี้ผมมาทำงาน ไม่ได้ตั้งใจจะมาลบทูอะไร!” เสียงของกวินดังขึ้นเรื่อยๆ ตามอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน สายตาของเขาจ้องตรงไปยังดวงตาอันไร้ชีวิตชีวาราวกับจุดหมึกแต้มบนกระดาษพวกนั้นทีละรูปๆ

“ขอให้ผมได้เห็นในสิ่งที่อยากเห็น!”

สายลมที่พัดค่อยๆ ทวีความแรงขึ้นตามเสียงครืนๆ ของท้องฟ้าเบื้องบน กลิ่นฉุนในอากาศอบอวลจนกลายเป็นกลิ่นคาว เสียงแอ๊ดดดด...ดังลากยาว เมื่อประตูไม้สีแดงของศาลเจ้าขยับเปิดออกตามแรงลม

**“ขอให้ได้เห็นผี!! ได้เห็นคนที่ตายไปแล้ว!! ขอให้ทุกคนปรากฏตัว
ออกมาให้ผมเห็นด้วย!!”**

ก็...

พลันนั้นทุกอย่างรอบกายกลับนิ่งสงบ ลมฝนที่พัดมาเมื่อครู่คล้าย
ถูกดูดหายไปกลางคัน แม้แต่ประตูลีแสงที่ถูกลมพัดให้เปิดครึ่งปิดครึ่ง
ก็ชะงักไปเช่นกัน

ราวกับมีเงาหนัก ๆ หอดตัวทับบรยากาศรอบ ๆ ตัดพวกเขาให้ขาด
จากโลกภายนอก จากนั้นก็ล้อมทั้งคู่ด้วยความวังเวงและเงียบสงัด

กวินหอบหายใจราวกับเมื่อครู่ใช้พลังไปหมดตลอด เขาสูดลมหายใจ
เข้าลึกแล้วผ่นออก ก่อนจะถอนสายตาดอกมาจากรูปถ่ายเพื่อสงบสติอารมณ์
แล้วครู่หนึ่งกวินก็หันไปมองใบหน้าของขุนที่ทั้งซัดเซียวและเต็มไปด้วยความ
ตื่นตระหนก

คนอายุมากกว่าก็หอบหายใจถี่กระชั้นเช่นเดียวกับเขา ใบหน้าของ
อีกฝ่ายส่ายเบา ๆ ราวกับจะบอกว่าสิ่งที่เขากำลังทำมันไม่สมควร

แต่จะเลือกอะไรได้ล่ะ

ฝ่ามือที่ชุ่มเหงื่อของกวินกระชับบีบข้อมือของอีกฝ่ายให้แน่น ก่อนจะ
ยกมือขวาขึ้นเพื่อแตะอินเียร์แล้วพูดกับหูฟังเสียงแหบ

“ภารกิจที่สองล่ะครับ”